

Tháng 3, 2017

Con Chánh Tổng

Bà Châu đặt những đĩa trái cây đầy màu sắc, những lọ hoa cắm chướng hồng và đỏ trên bàn thờ, rồi thấp nhang, khấn vái: “Kính thỉnh linh hồn chị Thanh về nghe kinh”. Bà và ông Châu đọc một thời kinh cầu siêu A-Di-Đà. Xong lễ, chân bà tê mỏi, ông Châu phải dìu bà đứng lên, ngồi xuống cái ghế kê sát tường. Bà Châu nhìn tấm hình của chị Thanh trên bàn thờ vong, chép miệng:

- Chị ấy là con của Chánh Tổng thế mà khổ cả đời.

Ông Châu gật gù:

- Chúc Chánh Tổng khá lớn, bao gồm một số xã ở Phủ Lý. Huyện Phú Lương lúc đó có 7 tổng: Quán Triều, Cổ Lũng, Tứ Tranh, Động Đạt, Phủ Lý, Yên Đổ, Yên Trạch với 21 làng, bản. Cụ có ngôi nhà ngói bảy gian sừng sững, vườn sau rộng nhiều cây ăn trái, đất ruộng bao la. Đến mùa gặt lúa thì tấp nập, vui lắm... Không những cụ là Chánh Tổng mà còn là trưởng họ đạo ở đấy, rất được mọi người kính mến vì cụ nhân đức và hay giúp kẻ nghèo khó.

- Chị dễ nom, có khối người muốn lấy mà sao lấy anh Thanh, vừa cục mịch lại ít học.

- Cũng vì chị ấy là con một, hai cụ không muốn gả con theo chồng đi xa. Năm 19 tuổi chị ấy chồng. Anh ấy cũng là con một nhưng nhà nghèo, cùng họ đạo, chân chất, giỏi việc đồng áng, lại chịu ở rẻ. Cuối năm đó chị sinh cháu Loan. Cụ bà cũng có thai cùng lúc sau hai lần hư thai và mất 3 đứa con. Chúng cứ sống được vài tháng đến một năm thì lên cơn sốt, nóng ran, mê man mấy ngày rồi chết. Cụ bà phát điên, tối tối trèo lên cây ngồi khóc tỉ tê. Chị ra kéo cụ xuống thì bị cụ cầm cành cây quất lia lịa vào người. Rồi cụ đi nhà thờ và cả đền chùa để xin một đứa con trai. Hơn 14 năm, lời khấn cầu của cụ mới được đáp ứng. Cả nhà háo hức, hy vọng niềm lành, Chúa sẽ ban cho một đứa trẻ thật đặc biệt nhưng rồi thất vọng vì hai mẹ con đều sinh con gái: cháu Loan và dì Kiều chỉ cách nhau 2 tháng. Cụ bà chán, chẳng màng đến con thơ. Chị Thanh vừa cho con vừa cho em bú sữa, nuôi em thay mẹ.

Bà Châu phụ họa:

- Nhà có kẻ hầu người hạ đầy ra đó nhưng chuyện gì cụ bà cũng giao cho chị. Chị Thanh quần quật làm từ sáng tinh mơ đến tối mịt, vừa trông nom thợ gặt vừa lo cơm nước cho họ. Mang tiếng là con Chánh Tổng mà chị còn vất vả hơn thợ. Anh Thanh thương vợ quá nhọc nhằn nên cũng làm cật lực... Cơ duyên nào đưa đến việc cụ Chánh nuôi anh?

- Cụ Chánh nghe tiếng anh học giỏi nhất làng Phủ Lý lại biết tình cảnh gia đình nghèo nên cụ đề nghị làm cha mẹ đỡ đầu để cho anh vào học trường Dòng của Pháp. Điều kiện vào trường Pháp khó lắm, ngoài học giỏi, có tiền, còn phải có người trong họ đạo đỡ đầu. Anh biết sức mình còn có thể học cao hơn nữa nhưng làm gì có tiền để đi học, đành nghe lời cha mẹ đi làm con nuôi của cụ.

- Trong thời gian đi học anh ở nhà cụ ư?

- Không, ở nội trú trong trường, thỉnh thoảng mới về thăm hai cụ. Mỗi lần về, hai cụ cho vài bộ quần áo mới, cho tiền học, cho ăn uống phủ phê nhưng anh lại không thấy ngon vì đã quen với các món ăn đạm bạc của nhà nghèo. Lần nào anh trở về trường, chị Thanh cũng dúi tiền cho anh, đây là tiền riêng của chị. Chị thương anh như đứa em ruột thịt.

- Hai cụ muốn anh trở thành Cha? Bà Châu thắc mắc hỏi.

- Thấy anh học dễ dàng, sau khi có Tú tài Pháp, cụ ông khuyến khích anh học cao hơn nữa thành linh mục. Nhưng gặp em rồi thì anh bỏ dòng tu, làm Cha xấp nhỏ thích hơn. Ông háy mắt, liếc bà.

Bà Châu tủm tỉm:

- Thế mà hai cụ chẳng giận em đã quyến rũ anh. Lúc mới vào Nam, mỗi tháng, anh phải đi công tác tại các tỉnh, cụ ông thường đến thăm, cho quà tui nhỏ. Anh Đức, bạn cùng lớp với anh, lúc ấy đã thành linh mục cũng đến luôn, cứ đòi xin cho thằng Tuấn vào đạo thì muốn gì được nấy. Em gạt phăng: “Không được... Có thằng con trai đầu lòng nói dối tông đường bên nội, đem cho Cha sao được.”

- Hai cụ tiếc chức linh mục lắm đấy, cứu rồi được cả nhà cơ mà nhưng cụ ông tôn trọng quyết định của anh, không phàn nàn, năn nỉ. Còn cụ bà thì tiếc công của nuôi anh ăn học hơn 10 năm qua nên đối xử có phần lạnh nhạt. Chị Thanh thì vẫn thế, không để cái chức linh mục xen vào tình cảm giữa hai chị em.

Ông Châu mơ màng nhớ lại chuyện xưa

Năm 1954, gia đình cụ Chánh di cư vào Nam trước cùng với họ đạo. Cụ mà ở lại ngoài Bắc thì chắc chắn sẽ bị đầu tó vì là phú hào địa chủ. Cụ định cư vùng Xóm Mới, ở Gò Vấp, xây hai căn nhà rộng rãi, thông nhau ở giữa, gần đầu ngõ và hướng về đền thờ Đức Mẹ to đẹp, nằm trong khoảng sân chung lót xi măng. Bây giờ họ không gọi cụ là Cụ Chánh nữa mà gọi là Cụ Xóm Mới. Mỗi năm, đến ngày lễ Giáng Sinh và Tết, ông bà Châu đem các con về Xóm Mới vài ngày, cũng vào nhà thờ và xem rước lễ. Hai cụ vẫn đối xử ân cần, quý mến các cháu nhưng không hề đề nghị ông bà Châu cho chúng rửa tội, vào đạo nữa.

Vào Nam, bỏ nghề làm ruộng, cụ bà và chị Thanh lăn vào việc bán hàng tạp hóa và sỏ xỏ, mượn phần ngoài của một căn nhà nằm ngay mặt lộ chính đông đúc để mở tiệm. Thịnh thoảng lại chạy hàng xách tùy theo mùa như mùa Tết thì buôn pháo, bánh mứt, ... cũng dư sống. Việc nhà giao cả cho anh Thanh vì anh thật thà, chậm chạp lại kém giao tế nên không thể ra ngoài đòi bưng chải, xông xáo buôn bán. Anh quán xuyến mọi việc thật chu đáo, nấu ăn ngon, biết sửa chữa nhà cửa và đóng cả đồ đạc nữa. Khi chiến tranh gia tăng, buôn bán có phần ế ẩm, chị Thanh lao tâm lao lực vì các con chị đang tuổi lớn, 3 gái 2 trai, phải lo cho chúng ăn học, nhất là thằng con trai út đang ở nội trú trường Dòng để trở thành linh mục, tiền ăn học nội trú rất tốn kém. Chị một mình cáng đáng cái gánh nặng gia đình, phải vay mượn với lãi suất cao để bù đắp cho sự thiếu hụt tài chánh nhưng chị không hề than thở với ai, kể cả ông bà Châu. Mấy năm sau, cháu Loan và dì Kiều đậu Tú tài rồi đi làm công chức, có mức lương cố định, phụ giúp vào sinh kế gia đình, không phải hoàn toàn tùy thuộc vào cửa hàng xén nữa thì chị mới bớt lo nghĩ và cực nhọc.

Cụ bà dạo này hay đau ốm nhưng vẫn cố gắng buôn bán, chỉ khi nào bệnh nặng, lết không nổi mới chịu nằm nhà hay đi bác sĩ. Cụ ông sống khỏe mạnh, nhàn nhã, phong lưu như thời làm Chánh Tổng. Thế mà cụ ông lại không thọ bằng cụ bà. Một buổi trưa, cụ bà về nhà dọn cơm ăn, không thấy cụ ông dậy pha trà như mọi bữa. Cụ bà vào lay người, đánh thức. Cụ ông kêu như đầu quá, không dậy nổi. Cụ bà gọi chồng con Loan sang công cụ ông đi bác sĩ ngoài đường cái. Họ bảo cụ bị cảm, chích một mũi thuốc rồi cho về, cũng chẳng rõ là thuốc gì. Gần về đến nhà, chồng con Loan thấy cụ lỏng tay ôm, muốn ngã ra phía sau, nó vội vàng xốc người cụ lên, một tay bợ đít, một tay giữ lưng cụ, ráng lết về nhà... Đặt cụ lên giường, cụ xuội lơ. Nó lay người, sờ mũi rồi hét toáng lên. Cụ đã chết rồi!

Đám ma cụ khá lớn, cả họ đạo đi đưa. Ông bà Châu và các con mặc đại tang sau khi đã xin phép cha mẹ ruột của mình. Cụ bà như người mất hồn, chả thiết buôn bán gì nữa.

Chưa nguôi cơn sầu thì đứa em gái kế Loan bị đụng xe chết, đến phiên chị Thanh ốm vì quá lao tâm lao lực và quá buồn vì cảnh nhà: một thằng đi lính không biết sống chết lúc nào, còn thằng út bỏ trường Dòng. Mấy ngày sau, chị gắng gượng ra tiệm, đôn đáo chạy hàng dù chưa khoẻ hẳn.

Tháng 4, 1975 Sài Gòn lên cơn sốt vì chiến tranh lan rộng. Gia đình ông bà Châu làm trong Bộ Ngoại Giao nên đi thoát trước khi Sài Gòn mất vào tay Việt cộng vào ngày 30 tháng 4. Ông bà tặng chị Thanh một số tiền lớn, giao căn nhà và tất cả đồ đạc cho chị nhưng chị không dám về đó ở. Dân di cư 54 như gia đình chị Thanh

nôm nớp sợ cái lý lịch địa chủ bị lộ tẩy. Gia đình cụ Xóm Mới vẫn ở lại chỗ cũ, nhưng anh Thanh xây bít bức tường ở giữa, hoàn toàn ngăn đôi căn nhà cũ thành hai căn riêng biệt, mỗi gia đình ở riêng một căn. Trong nhà rỗng tuếch vì đồ đạc đã dần dần theo nhau ra chợ trời hết. Dân miền Nam trở nên đói khổ, tòi tệ sau những loạt đói tiền, đi vùng kinh tế mới. Gia đình chị Thanh cũng chung số phận, cũng lam lũ, bần hàn. Cửa hàng xén không còn. Chủ nhà khóa cửa chạy loạn, rời biệt tằm. Chị Thanh mất hết số hàng trong tiệm. Hai mẹ con chạt vật đeo đuổi nghề buôn bán xưa: vài ống chi, cây kim, dăm cây bút chì, thuốc lá... và những thứ lặt vặt còn sót lại, lê lét các ngã đường mà chả kiếm được bao nhiêu. Anh Thanh nói chị xoay sở cho anh một số tiền để đi buôn thịt nhưng sau khi bị lừa hai lần, mất hết vốn thì anh đành chịu trận, thất chí ở nhà, loay hoay với luống rau, khoai, sắn... Ai cũng rách nát, tả toại, cuộc sống tòi tệ hơn trước nhiều, chẳng ai giúp được ai. Đói khổ là chuyện thường. Một cuộc đời bi thảm, chưa từng có trong lịch sử! Thằng con chị Thanh đi lính phải vào trại cải tạo, đứa con gái út vượt biển đã lâu không có tin tức, chắc là chết. Cụ bà đuổi sức, hai năm sau mất. Đám ma qua quít, lưa thưa. Chị Thanh tắt bật mảnh mung kiếm sống.

Đạo này chị không được khỏe, hễ ăn vào là bụng chướng, khó chịu, nhâm nhâm đau, chỉ muốn nôn thốc tháo, da mặt vàng như nghệ, và người càng ngày càng gầy rộc đi, chị Thanh tìm đến ông bác sĩ quen thì mới biết mình bị ung thư gan đã lâu. Chị âu sầu, phiền não, tiền ăn đã chẳng đủ thì làm sao có tiền chữa bệnh, mà dù có tiền cũng không mua được thuốc vì không có thứ thuốc nào cả ngoài thứ Xuyên Tâm Liên trị bá bệnh. Chị trở nên lạnh lùng, câm nín, đứng đưng với cuộc đời và đập vùi của xã hội mới. Chị như hòn đá vô tri vô giác, lăn lóc trong cõi đời chông gai, chấp nhận bất hạnh và số phận cay nghiệt...

Chị tưởng mình đã chai đá nhưng khi cầm số tiền \$300 đô la của ông Châu gửi về bất ngờ, chị đã òa khóc nức nở, bao nhiêu tủi nhục, cay đắng theo giòng nước mắt tuôn chảy không ngừng. Số tiền ấy đã đến đúng vào lúc gia đình chị đang trong cảnh cùng cực nhất. Chị chia cho em và các con, mỗi người một ít, có chút vốn để làm ăn. Chị sắm sửa thực phẩm đi thăm thằng Nhuận trong trại tù Long Khánh. Vừa thấy con, chỉ còn da bọc xương, chị khụy người, nước mắt dàn dụa... Níu lấy thành bàn ghế, chị cố gượng đứng lên, lấp bắp hỏi thăm con nhưng chẳng tròn câu tròn chữ... Hai mẹ con nhìn nhau, nuốt nước mắt ngược vào lòng... Chị nắm bàn tay khẳng khiu của con, đau xót, cứ nấc lên từng hồi... Chị khóc suốt đường về... Thật là kỳ diệu, chị lết được đến nhà rồi ngã bệnh, nằm liệt giường.

Chị nhìn lại đời mình, không một ngày nhàn hạ, sung sướng. Những lúc tủi thân, chị ẩn mình trong xó nào đó, râm rức khóc, rồi lại quệt nước mắt mà tiếp tục làm việc như cái máy. Chị nghĩ đây là ý Chúa, cho chị những thử thách gian nan để chị thành người tốt hơn nên chị không oán than, cay cú...

Chị nằm đấy, bơ phờ, mệt nhọc, cơn đau đang hành hạ chị mà chị có yên tâm đâu, đầu óc vẫn lo lắng đến miếng cơm manh áo... Rồi chị cố nhồm dậy, cấp nón đi.

Thế là hết nhẩn số tiền! Không còn đồng nào để đi khám bệnh. Chị chẳng ăn uống gì mà bụng cứ chướng lên thật to như có thai, cơn đau dồn ứ đưa lên miệng, chực nôn thốc ra. Căn bệnh mỗi ngày một nặng, người chị gầy đét mà chị cố gượng, cố làm ra vẻ không sao cả. Khi đau quá, mệt quá, choáng váng cả người, chị ngồi bệt xuống chỗ nào gần đó và mong có được một cái chết chóng vánh...

Hôm nay cơn đau kéo dài, chị ôm chặt bụng, thờ đờn đập... mắt mờ đi, cảnh vật quay cuồng... Chị lão đảo... Chị níu lấy cái cột, ngồi dựa vào nhà người ta đã lâu mà vẫn chưa lấy lại sức để đi về. Chị thấy con Loan hót hải đi tìm. Chị cố gắng giơ tay vẫy con.

- Mẹ sao vậy?

- Mệt quá... Chắc phải đi bác sĩ. Có tiền cho mẹ vay?

Con Loan nhăn mặt:

- Tiền ở đâu mà có?

- Tiền cậu Châu cho con đó.
 - Hết rồi. Con mua gà về nuôi rồi.
 - Bán vài con.
 - Gà còn nhỏ lắm, bán sẽ không được giá. Thôi để con tìm cách khác. Con dìu mẹ về.
- Đợi con Loan đưa tiền thì đã muộn. Hôm sau, chị Thanh vào bệnh viện nhưng bác sĩ đã bó tay. Cho về nhà được một hôm thì chị mất...

Bà Châu ngậm ngùi:

- Sống khổ như thế thì chết là giải thoát. Cũng may là chị nhận được tiền của mình rồi mới mất. Chị cũng được an ủi phần nào.

- Cả đời chị lo toan cho gia đình, sống vì người khác. Anh gần gũi với chị nhiều hơn hai cụ. Anh vẫn thấy mình đền đáp chị chưa đủ.

Ông Châu nhìn bàn thờ... bỗng phì cười:

- Chị có đạo Thiên Chúa mà mình bắt chị ngồi bàn thờ vong, nghe kinh Phật thì ngược ngạo quá.

- Bàn thờ vong của cả họ, ai mất đều lên đó ngồi, có sao đâu. Lúc ở Xóm Mới, em thấy hai cụ có bàn thờ vong lại có thắp nhang và khấn nữa đấy. Còn nghe kinh Phật, được Phật độ trì thì càng tốt chứ. Không nhẽ Chúa, Phật tranh giành linh hồn à? Mình biết kinh nào thì đọc kinh đó, chị sống khôn chết thiêng chắc hiểu lòng mình, sẽ không nề hà phân biệt...

Ông Châu vái chị Thanh 3 vái rồi lui ra. Bà vẫn còn loay hoay sắp xếp lại các khung hình trên bàn thờ, đĩa trái cây, lọ hoa, ... đợi nhang tàn rồi bà tắt đèn, tắt nến. Chăm chăm nhìn ảnh chị, bà thầm thì căn dặn: “Thôi chị về với Chúa. Đùng lưu luyến cõi trần khổ đau nữa.”...

Nguyễn Phương Thúy

THƠ NGẪU HỨNG

Từ bài ngũ ngôn tứ tuyệt Hán tự:

Đào hoa lạc ngạn hà

Phiêu du tòng phong ba

Bình lục hoa biệh hộ

Vô thường như kim sa

(Trăm năm chỉ một thoáng hư vô)

Hoa đào rơi trên sông

Bồng bênh sóng gió cuốn

Bèo hoa tương ngộ cuộn

Cát bụi lẽ vô thường.

KMH dịch sát ý

Thêm cách dịch theo lục bát

1- Hoa đào lác đác trên sông

Bồng bênh gió cuốn, sóng tròng thành đưa

Bèo hoa tương ngộ, kỳ chưa!

Vô thường ẩn hiện... bụi vờn theo mây.

CHÈN OI LÀ CÔ NƯƠNG!

(Tặng NT)

*

*Tiểu thư khuê các thị thành,
Cao tường, kín cổng phân ranh, khó gần.
Ngược hoài mối cố thiện nhân,
Mỗi ngày ba lượt, bảy lần ghé qua.*

*Sao em ru rú trong nhà,
Không ra ngoài ngó mưa nhòa bóng tôi?
Gió se hậu hĩnh lắm rồi!
Lạnh tôi chiếc bóng, hoa khô nữ đàn?*

*Xuống đây! Kéo lạnh! Nhanh nhanh!
Gió này chẳng phải gió lành hôm kia.
Mưa này lớn mấy hôm kia,
Thân này quyết ở không đìa, đợi em.*

*Không ra, không xuống? Chờ xem,
Ngày mai hoảng hốt vén rèm mà lo!
Anh gầy, áo mỏng thập thò,
Thương ai phải cảnh dầy vò gió mưa.*

KMH

2- Bên sông loáng thoáng cánh đào rơi
Gió cuốn mang theo mấy nẻo trời
Bèo hoa gặp gỡ cùng trôi dạt
Cát bụi vô thường... một kiếp thôi.

Vi Vân

3- Cánh đào lơ lửng rớt bên sông
Gió thổi, sóng đùa giữa mênh mông
Bèo dạt, hoa trôi tình tương ngộ
Một đời cát bụi, có như không.

Tường Thúy

4. Hoa đào trôi nổi theo dòng,
Gió lùa, sóng ép bênh bồng giữa sông.
Cánh bèo cùng phận long đong,
Hợp-tan, còn-mất,... Sóng trong vô thường!

PThúy

Hoa đào lác đác rụng bên sông
Theo gió xác hoa trôi bênh bồng
Lục bình bập bênh trên sóng nước
Cát bụi vô thường, kiếp long đong.

Đỗ Dung

NGƯỜI TRỘM NHÌN... HOA

-Nhà em vách ván, lợp tôn
Không như nhà ngói, giữa thôn vườn dừa:
Dù là trong nắng, dưới mưa
Hoa luôn trở sắc dễ ưa, khoe làng
Chưa hề giậu đổ kènh càng,
Hoa chăm tía xén gọn gàng, tốt tươi.

-Tỏa thơm, hoa ngược nhìn trời
Công anh ngó đất, xói, thời cực thân
Chỉ mong đứng lại gân gân
Bước chân thôn nữ một lần bước qua.

Vì em: trồng lắm sắc hoa,
Bỏ công sơn cửa, sửa nhà sáng choang,
Hàng rào đóng lại dọc, ngang
Mặc ai cười cợt! Nghiêm trang vì nàng.

Bao nhiêu hoa đẹp khoe khoang
Mỗi ngày mỗi hái tím, vàng cầm tay

Xin đừng kiêu ngạo khó ưa,
Mai kia chàng bệnh sáng trưa cho chừa!
Ác nhân mấy tháng chưa vữa?
Sau này làm vợ, thuốc đưa mỗi ngày!
Á Nghi*30.3.2017

NHỆ NHÀNG

Bạn nhật mãi không đầy
Tôi mừng tay trắng tay
Không lo người trao lại
Nhệ nhàng chẳng phiền ai.

Tránh xa chuyện thị phi,
Mỗi ngày học từ bi,
Mở mang thêm trí tuệ,
Đường dốc từ từ đi!
Ý Nga*30.3.2017

VẤN CÒN MỘT MÀ ANH!

Khi em được ai khen: **-Là người tốt!**
Thì cả đời chẳng muốn xấu, làm sai
Ngày từng ngày vác Đức kình trên vai
Giúp đồng loại bằng từ tâm rộng rãi.

Lòng nhân ái, khoan dung bưng sóng lại
Dẫu ngày ngày tồn tại lắm bi ai,
Dẫu đêm dài khắc khoải chuyện tương lai,
Ít của cải, vẫn bớt hai, chia một.
Ý Nga*30.3.2017

ĐI CHỢ VỚI EM

Chuôi, nhưng*, hành tím, gừng già
Lui cui, lễ mễ, khè khà lựa ra
Lùng lơ, thông thả, tà tà
Nấu chi lạ quá? Ba ba, vịt, gà?

Mắm tôm, đậu phụ, thì là
Bóc lên, bỏ xuống nhân nha, rề rà
“**Rẻ rẻ! Đắt đắt...!**” kêu ca.
Rau răm, húng quế, sả, cà cũng mua.
Tía tô, mắm tép, khế chua,
Chanh, đường, ớt, tỏi, cá, cua, nghệ, riêng
Mua chi mà lắm, lảng giềng?

-Anh qua phụ bếp biết liền món chi!
Bún bò em nấu bữa ni,
Canh chua bữa mốt! Gỏi thì bữa mai.

Hết chiều khờ, lại sáng ngày
Mà sao cứ núp “trường chay” trong này?
Làm sao hiển lộ bên ngoài
Mặn mà say đắm ủ hoài bên trong?

Ba thương nên đã mềm lòng
Trao giùm em đóa hoa hồng thật xinh,
Khoe thêm tất cả công trình
Cậu con trai út của mình vì Ai.

-Thế rồi cậy môi, nhờ mai
Dẫu còn nhìn trộm, công khai đến nhà
Thế rồi... ra mắt Ông Bà,
Thế rồi hai họ rượu, trà, trâu cau...
Á Nghi *29.3.2017

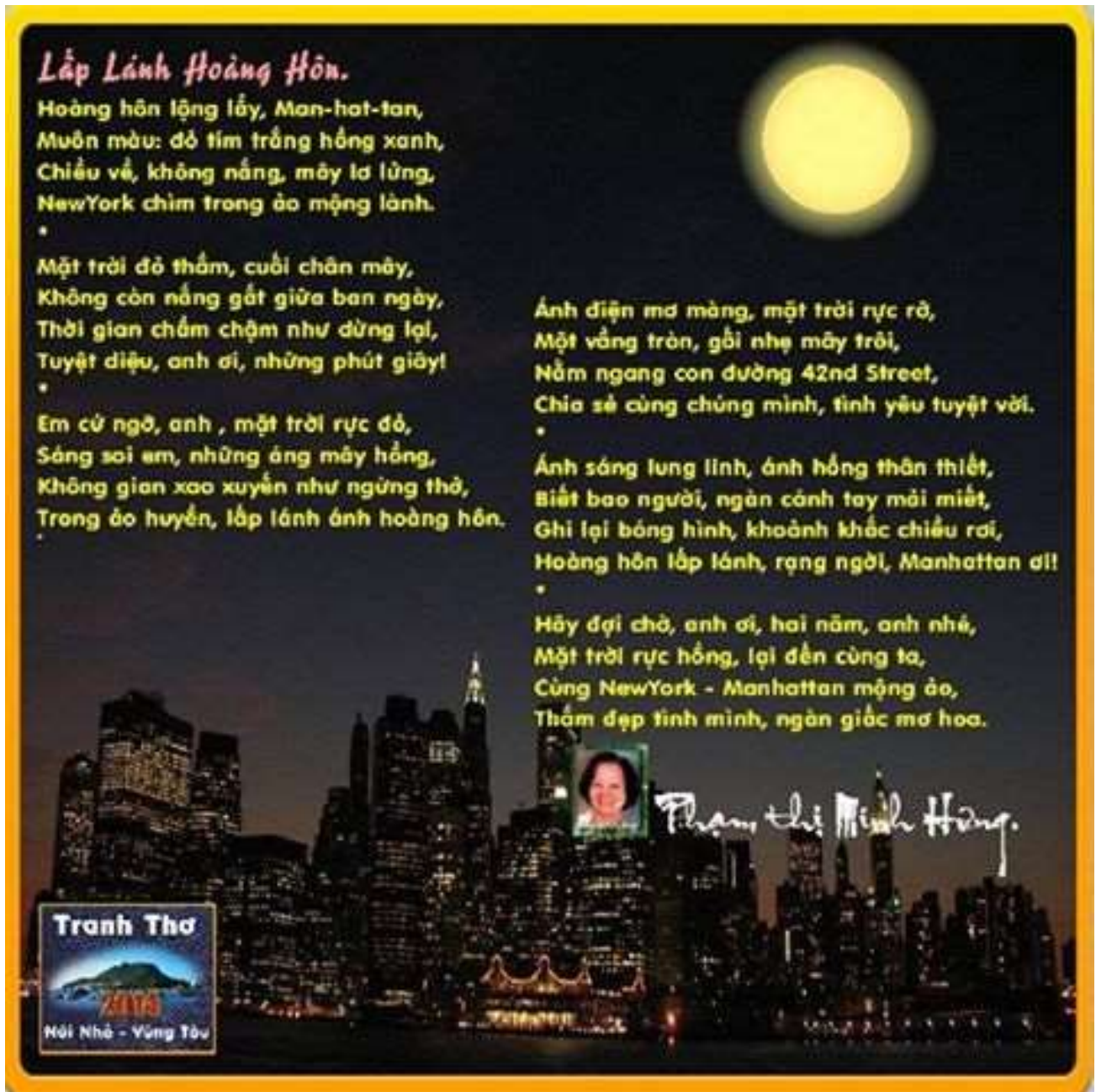
Bữa kia Bảy Món, nướng nai.
Đậu chiên sả, nghệ trở tào tuần sau.

*

Nhìn em kỹ lưỡng lựa rau
Lòng vui vì được ngọt ngào rủ rê.

Ngày xưa phụ Mẹ chợ quê
Xách đây một giỏ là về nhà ngay.
Ra vườn chọn rổ thưa, dày
Rau tươi, cà mới: vài giây hái đầy
Tha hồ được ngắm trời mây
Dạo chơi thơ thần, hây hây gió vườn.

Bây giờ giữa héo, tươi, ươn...
Lòng anh thương Mẹ dặm đường cô đơn
Công ơn nuôi dưỡng lớn khôn
Anh chưa phụ bếp ra hồn một hôm
Vật đầu cá, giã đầu tôm
Con trai Mẹ, chữa lom khom góp phần.
Mỗi khi về phép được ăn
Biết đâu Mẹ đã ngàn lần cực thân!
Á Nghi *29.3.2017

Hạnh Phúc Là Điều Có Thật

Mỗi người có một định nghĩa khác nhau về hai chữ hạnh phúc tùy theo hoàn cảnh sống và quan niệm sống của mỗi người. Tiền bạc, danh vọng, lý tưởng phục vụ xã hội tổ quốc, sự giàu sang, niềm vui đạo hạnh, niềm vui tinh thần, đôi khi một nơi trú ẩn an lành, một nắm cơm no bụng, một chiếc áo lạnh để che thân cũng là hạnh phúc của con người.

Ngày xưa, tôi thấy các người chị trong thân tộc của tôi, hay con cái của bạn bè cha mẹ tôi, lớn lên đi lấy chồng đẻ con sao mà tầm thường quá vì họ không có hoài bão, lý tưởng phục vụ nhân quần, xã hội gì cả? Nhưng rồi qua thời gian, tôi mới nhận thấy rằng chính những người phụ nữ tầm thường đó mới là những phụ nữ đáng phục, đáng quý trọng vì họ đã hy sinh những tham vọng của cá nhân mình để giữ lấy một cái hạnh phúc bình thường, giản dị cho mái ấm gia đình của họ, điển hình là mẹ của tôi qua hình ảnh:

“Con cò cồng nắng cồng mưa
Mẹ tôi cồng cả bốn mùa gió mưa”

Hạnh phúc của những bà mẹ là thương yêu con cháu, chăm sóc gia đình như thế thật là bình thường, giản dị, nhưng cũng thật cao quý, đáng yêu, phải không bạn?

Người viết cũng đã cảm nhận hạnh phúc qua lời thơ dưới đây:

Hạnh phúc đến trong an vui, mạnh khỏe

Từ tinh thần, thể chất, đến tâm linh,

Khi trái tim xúc động thật chân tình:

Những tình cảm của vui, buồn, yêu, giận

Khi buồn khổ, cứ để dòng lệ ngấn

Lúc mừng vui, hãy nở nụ cười tươi

Đối với tôi: Hạnh Phúc của con người:

Là giây phút sống thật cùng cảm xúc”.

(Hạnh Phúc Ở Nơi Đâu – Thơ Sương Lam)

Còn bạn thì sao?

Trong khi đi tìm tài liệu viết bài cho chủ đề Hạnh Phúc hôm nay, người viết mới biết được rằng chúng ta đã có Ngày Quốc Tế Hạnh Phúc qua tài liệu dưới đây. Thật là sự hiểu biết của tôi còn khiêm khuyết quá nhỉ? mile!

Mời Bạn cùng đọc tài liệu này nhé. Smile!

Ngày Quốc tế Hạnh phúc hay là **Ngày Hạnh Phúc** (International Day of Happiness) là ngày **20 tháng 3** hàng năm, kể từ năm **2013**.

Ngày lễ quốc tế này được Đại hội đồng Liên Hiệp Quốc quyết định chính thức khi tất cả 193 quốc gia thành viên nhất trí thông qua Nghị quyết A/RES/66/281 ngày 20 tháng 6 năm 2012, chọn để tôn vinh niềm hanh phúc của nhân loại trên thế giới và với mục tiêu không chỉ là ngày mang ý nghĩa biểu tượng đơn thuần, mà còn là ngày của hành động, tích cực và nỗ lực nhiều hơn để xây dựng thế giới đại đồng, đem lại hạnh phúc cho người người trên trái đất.^{[1][2]}

Ngày Quốc tế Hạnh Phúc được lấy từ ý tưởng của Vương quốc Bhutan được đánh giá là nước có chỉ số hạnh phúc cao dựa trên các yếu tố như sức khỏe, tinh thần, giáo dục, môi trường, chất lượng quản lý và mức sống và chất lượng sống của người dân. Từ những năm đầu tiên của thập kỷ 70 thế kỷ XX, Bhutan là quốc gia đã ghi nhận vai trò của hanh phúc quốc gia hơn là thu nhập quốc gia bằng việc thực thi mục tiêu tổng hạnh

phúc quốc gia thay vì tổng sản phẩm quốc nội. Họ cho rằng nhu cầu về Ngày Hạnh phúc này là đối với tất cả quốc gia và con người trên toàn thế giới để có những bước vượt lên trên sự khác biệt giữa các nước và con người trên toàn thế giới, và liên kết, đoàn kết toàn nhân loại.^[2]

Ngày Quốc tế Hạnh Phúc còn khởi nguồn từ nhu cầu về một cách tiếp cận tăng trưởng kinh tế cân bằng, hợp tình hợp lý hơn, nhằm thúc đẩy sự phát triển bền vững, xóa nghèo và phấn đấu vì hạnh phúc và sự thịnh vượng cho tất cả mọi người và xuất phát từ nguyện vọng mỗi người hãy chọn cho mình một quan niệm đúng về hạnh phúc, quan tâm đến vấn đề cốt lõi nhất trong sự tồn tại là làm sao tìm được thật nhiều niềm vui trong cuộc sống, làm lan tỏa những điều tốt đẹp nhất trên khắp hành tinh xanh.

Ngày này được Tổng Thư ký Liên Hiệp Quốc Ban Ki-moon chính thức công bố tại một hội nghị của Liên Hiệp Quốc

từ vào ngày 28 tháng 7 năm 2012. Việc Liên Hiệp Quốc chọn ngày 20 tháng 3 là Ngày Quốc tế Hạnh Phúc xuất phát từ nguyên nhân đây là ngày đặc biệt trong năm (ngày xuân phân), khi mặt trời nằm ngang đường xích đạo, nên trong ngày này có độ dài ngày và đêm bằng nhau và người ta cho đó là biểu tượng cho sự cân bằng, hài hòa của vũ trụ.^[4] Cũng là biểu tượng của sự cân bằng giữa âm và dương, giữa ánh sáng và bóng tối, giữa ước mơ và hiên thực từ đó ngày này được cho là sẽ truyền tải thông điệp rằng cân bằng, hài hòa là một trong những chìa khóa để mang đến hạnh phúc.^[5]

(Nguồn: Trích từ Wikipedia)

Cũng trong ngày hôm nay, người viết nhận được một bài viết rất hay do một người bạn ảo chuyên đến. Cũng chính từ bài viết này, người viết đã có "ngẫu hứng lý qua cầu" viết nên bài Hạnh Phúc Là Điều Có Thật này vì trong phạm vi gia đình và tình yêu thương thì cuộc sống hạnh phúc của ông Morie và Betty Markpoff là điều có thật vì ông bà là người thật, chuyện thật ở chốn nhân gian này. Smile!

Xin mời quý thân hữu đọc các trích đoạn ý chính của bài viết dưới đây:

Lan truyền câu chuyện tình gây sốt của cặp đôi trăm tuổi

Họ đã kết hôn được 78 năm, người chồng 103 tuổi, người vợ 100 tuổi, họ vẫn ở bên nhau suốt ngần ấy năm tháng, mạnh khỏe và hạnh phúc. Trong ngày Valentine năm nay, câu chuyện về họ được biết tới, chia sẻ và gây cảm động.

Cặp đôi người Mỹ - ông bà Morie và Betty Markoff - lần lượt đã ở vào tuổi 103 và 100, họ khẳng định rằng chẳng có bí mật nào trong cuộc hôn nhân bền vững dài lâu của mình, tất cả chỉ nằm ở 3 yếu tố: **độ lượng, tôn trọng và may mắn**.

Nhưng ông bà đã quá khiêm tốn khi nói về bí quyết giữ gìn hạnh phúc đáng khâm phục của mình, thực tế, ông Morrie có một bí mật, ông chưa từng nói với bà Betty một lần nào trong suốt cả cuộc đời rằng ông yêu bà. Chia sẻ về cuộc sống của mình, hai ông bà thú thực rằng: “Chúng tôi chẳng quen biết ai sống tới hơn 100 tuổi như mình. Chúng tôi thực sự là những con người kỳ lạ: lấy nhau đã được 78 năm rồi, một người 103 tuổi, người kia 100 tuổi”.

“Chúng tôi đã sống lâu hơn tất cả những người mà chúng tôi quen biết. Cũng hiếm gặp đấy nhỉ? Chúng tôi chắc chắn đã gặp may, vì vậy, điều tuyệt vời nhất mà có thể cầu chúc cho các bạn, đó là hãy gặp vận may trong cuộc sống”.

Ông bà Markoff hiện sống trong một căn hộ nhỏ ở thành phố Los Angeles (Mỹ), câu chuyện tình yêu của ông bà từ lâu đã được báo chí phương Tây biết tới, hai ông bà luôn vui vẻ, hào hứng khi có phóng viên tới phỏng vấn. Cả hai người đều đã quen với sự quan tâm mà báo chí thường dành cho họ vào mỗi dịp lễ tình yêu Valentine.

“Chúng tôi đã sống bên nhau gần 8 thập kỷ, và thật may là chúng tôi vẫn chưa làm nhau khôn đốn!” - ông Morrie chia sẻ.

Bà Betty nói thêm: “Dù vậy cũng có mấy lần chúng tôi suýt làm vậy rồi đấy. Chúng tôi cũng có nhiều cuộc cãi vã, nhưng ông ấy không bao giờ động vào tôi trong cơn tức giận, tôi cũng không bao giờ làm quá. Trong trí nhớ của mình, tôi mới chỉ thấy ông ấy có một lần”.

Trong những cuộc phỏng vấn được tiến hành quanh mỗi dịp Valentine, ông bà Markoff đều khẳng định rằng không có bất cứ bí mật nào trong cách giữ gìn hôn nhân của họ: **“Chỉ cần đừng để những lời phàn nàn biến thành cơn cáu giận. Hãy độ lượng và tôn trọng lẫn nhau. Và đương nhiên, bạn phải thích thú với người kia. Ông Morrie nhà tôi không bao giờ dùng từ ‘yêu’; tôi thì có dùng, dù cách diễn đạt khác nhau nhưng hành động của chúng tôi là giống nhau”**.

Trả lời câu hỏi tại sao không bao giờ dùng từ **“yêu”**, ông Morrie đáp rằng: “Đối với tôi, tình yêu đồng nghĩa với sự sở hữu, kiểm soát và đòi hỏi. Từ mà tôi thích dùng thay cho từ ‘yêu’, đó là ‘quan tâm’. Đối với tôi, quan tâm có một ý nghĩa sâu sắc hơn nhiều. Tôi quan tâm bà nhà tôi rất nhiều. Ngày chúng tôi bước vào hôn nhân là ngày may mắn nhất đời tôi...”

Sống đến tuổi “bách niên”, hai ông bà đã trải qua nhiều biến cố sinh tử của sức khỏe nhưng họ không bao giờ buồn phiền, lo nghĩ về bệnh tật: “Nếu là một người sùng đạo, tôi sẽ cho rằng tuổi thọ của chúng tôi là do thần thánh can thiệp. Nhưng bởi tôi thực tế, nên tôi chỉ đơn giản nói rằng chúng tôi đã gặp may”.

Hai người con của ông bà giờ đây cũng đều đã là những người già, đó là một trong những điều kỳ lạ nhất mà ông bà được chứng kiến khi đã sống đến tuổi “bách niên”. Ngoài ra, việc lần lượt chứng kiến những người quen biết ra đi cũng khiến họ cảm thấy xao động, nhưng bà Betty cho rằng: “Để sống thọ và sống vui, bạn phải thích ứng tốt để phù hợp với hoàn cảnh”.

Trong cuộc trò chuyện, đôi khi ông Morrie sa đà và nói quá sâu vào một chủ đề nào đó khiến ông thấy thích thú, bà Betty luôn là người kịp thời ngưng ông lại để chuyển sang những chủ đề mới thú vị hơn. Dù vậy, bà không che giấu niềm tự hào về ông: “Morrie là một người có nhiều tài lẻ”.

Hiện tại, người con gái của hai ông bà đang sống trong cùng một khu với họ, để tiện việc chăm sóc mỗi ngày. Khi cuộc trò chuyện dần đi tới kết thúc, ông Morrie hài hước hỏi người phỏng vấn: “Tại sao anh không hỏi chúng tôi về đời sống yêu đương của chúng tôi trong giai đoạn hiện tại nhỉ?”

Tự hỏi rồi tự trả lời, ông Morrie quay sang nhìn bà Betty - người phụ nữ ông chưa bao giờ nói lời yêu: “Sau 78 năm, không phải tôi chưa từng gây ra một lỗi lầm nào, chúng tôi cũng có những lúc thăng trầm, nhưng sau cùng, điều quan trọng là chúng tôi vẫn ở đây bên cạnh nhau”.

(Nguồn: email bạn gửi- Không thấy đề tên tác giả. Cảm ơn anh Hiếu Hoàng)

Như vậy có thể tạm kết luận Hạnh Phúc Là Điều Có Thật được không Bạn?

Cầu nguyện Ôn Trên Phật Trời gia hộ cho Bạn và những người thân của Bạn luôn luôn sống hạnh phúc trong mái ấm gia đình bé nhỏ của Bạn nhé. Smile!

Mời quý anh chị cùng thưởng thức youtube dưới đây do người viết thực hiện cho vui nhé. Smile.

Một Thoáng Nhật Bản 1- Tokyo- Tượng Phật Lớn- Meji Shrine

[Suong Lam Portland](https://www.youtube.com/watch?v=IbQrKUIzko0&t=46s)

<https://www.youtube.com/watch?v=IbQrKUIzko0&t=46s>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Suong Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 364-ORTB 774-32617)

ANH EM ĐÁNH NHAU
Anh rút súng, dẫn đo không nỡ bắn
Chị bóp cò Sân Hận chẳng vòng vo
Giữa dằng co, đạn nổ, em lách bò
Máu em đổ, đâu tự nhiên mà có!
Ý Nga*28.3.2017

HÈ!

Phường hè chẳng được việc chi
Chỉ hay mỗi chuyện khinh khi người nghèo
Nịnh trên, đập dưới để trò
Ở đâu có kiệu là leo lên ngôi
Ý Nga*28.3.2017

**HỌ MỞ MÔI RỜI,
NGỦ ĐI TRẮNG!**

Buồn lòng không ít về anh,
Không nhiều vui về cũng hành hạ Ai

*

Chờ trăng cho sáng đêm dài

VÒ VỖ CANH SƯƠNG

Hai con chim nhỏ trên cành liễu
Hót điệu ân tình quá dễ thương
Em đứng một mình bên cửa vắng
Tay buồn gỡ rối sợi tơ vương...

Ước gì anh có bên em nhi
Để ngắm nắng vàng giữa sáng nay
Chim cũng có đôi, tình đến thế
Sao em đơn lẻ, tháng năm dài!

Quê hương xa quá vòng tay với
Từ độ sương mờ phủ núi sông
Em lạc trên dòng trôi nổi ấy
Giạt xuôi thân phận mãi long đong...

Nhiều đêm thức trắng buồn da diết
Trăn trở bên lòng nỗi nhớ thương
Dáng Mẹ hình Cha mà quặn thắt
Một mình vò võ giữa canh sương.

Rồi em nhớ lại bao ngày tháng
Thuở tuổi xuân hồng bên Mẹ Cha
Làn khói chiều vương trên mái ấm
Trăng nghiêng soi bóng dưới giàn hoa.

Vũng Tàu nhớ lắm, quê hương cũ
Sóng biển trước sau mãi dạt dào
Cồn đá rêu phong hàng liễu rũ
Cát vàng in dấu... một ngày nao!

Bây giờ em lại bơ vơ quá
Sống giữa đất trời, lạ nước non
Vuốt mặt nghe lòng sao thổn thức
Lệ nhòa má phấn... nhạt môi son...

Nguyễn Phan Ngọc An

QUÊ MỘT CỤC!

(Viết tặng các người đẹp xứ Nẫu đơan trang)

*

Em chê, đầu lác, môi trề
Tôi mang mấy chục cục quê đi về
Còn cười cợt kẻ-thà-dê:
“*Thâu đi ông nậu!*”* Làm hề ai xem?
Thấy thân thiện, tưởng yếu mềm
Ai ngờ bắt mạch, mổ tim*. Đau người!

*

Thôi đi dzia trên gần Trời

Soi trăng cho rõ hai ngài Giận-Dai
Trăng lên! Cho Vện mở đài
Thay cho tiếng dế khóc hoài một âm.
Đêm chưa qua, chữa đến rằm
Hai người hai góc âm thâm đêm sao.
Lập lòe đom đóm thấp cao
Rắp ranh lấp lánh giăng rao hòa bình:

*-Ngừng ngoằng chi nữa hai mình?
Chiến tranh chấm dứt, chiến binh dãi dẳng
Lệ làng và thật dịu dàng
Ai làm hòa trước? Sẵn sàng mở... môi!
Bộn bâng hạnh phúc lứa đôi
Sao hai người đại lối thôi giận hờn?*

*

Ngại ngừng tăng hắng... nụ hôn:
Nồng nàn, ấm áp, ai khôn chẳng tìm
Môi... khôn đắp điểm im lìm
Mà sao loạn nhịp hai tim tung bùng?

*

Bay đi, đom đóm bảo rừng:
-Bây giờ hai họ đang mừng chẵn trăng!
Á Nghi*24.3.2017

*Vện mở đài: chó sủa trăng

XEM HÓA ĐƠN

*-Em ơi! Họ bớt vài đồng
Nhìn xem có tủi thân chồng em chưa?*

*-Bớt tiền sao lại không ưa?
Hóa ra anh muốn tiền đưa cho người?*

*-Chê già, họ giảm em ơi!
Nào đâu anh nhớ tuổi đời sáu-hai.
Á Nghi*24.3.2017*

*Ở Canada hình như trên 60 tuổi thường được giảm giá vài phần % trên vài món hàng.

ĐÔI MẮT LÁ RẪM

*Mắt em là bóng lá rằm
Liếc anh một cái, trăm năm thương... hoài
Dài, đen, biêng biếc ra oai
Trái tim người lính như khoai chín nhừ.*

Đêm về thức trắng lừ đừ

Xuống chi trần thế, ai mời mà than?
Chẳng hiền cô gái trần gian
Giỏi nghề soi ruột, thay gan* các chàng
Á Nghi*24.3.2017

Mấy ngày phép ngắn ngật ngủ nhớ nhung
Kiểu này phải học bản cung
Giương tên Tình Ái, thương... chung hai người
Á Nghi*24.3.2017

*Thâu đi ông nậu: thôi đi ông nội > cách phát âm dễ
thương của người Bình Định, Phú Yên
*Soi ruột, thay gan: chàng này nhát gan và yếu bóng vía
*Bắt mạch, mô tim: thấu rõ tim đen

Mỗi Ngày Quên Một Chuyện

"**Suy giảm trí nhớ** hay **Chứng mất trí**, thường gọi là **lẩn hay đãng trí**, là hiện tượng kém dần của **trí nhớ** và nhận thức do suy thoái không ngừng của **não bộ**. Người mắc phải chứng lẩn lúc đầu thường quên những việc mới xảy ra, nhưng về sau khi bệnh trầm trọng sẽ không nhận ra người thân trong nhà, vựng vè, hay đi lạc, mất khả năng sinh hoạt hằng ngày và trở thành ngư ngác hay ngu ngốc, cần người khác chăm sóc kiểm soát mọi mặt. Khoảng 24 triệu người trên thế giới bị đãng trí, trong đó gần 60% là do bệnh Alzheimer"
(Nguồn: Wikipedia)

Dễ sợ chưa?

Có nhiều ông, nhiều bà, đã từng “hét ra lửa, mưa ra khói”, đã từng “ở trên trăm người hay chỉ dưới một vài người” nơi quê nhà, trong những ngày đầu sống đời tỵ nạn nơi xứ người vẫn chưa quên được thời vàng son oanh liệt của mình.

Họ đã âm thầm đổ lệ trong đêm trường khi ban ngày phải đi sắp hàng đợi lãnh tiền trợ cấp xã hội và phiếu thực phẩm hoặc phải đi làm những việc cực nhọc, tầm thường để kiếm sống. Lại càng thật đau buồn hơn nữa! Lúc đó, nếu được ăn bát cháo lú của Mạnh Bà thì những người đó có thể sẽ vui hơn nhỉ?

Câu chuyện Bát Cháo Lú dưới đây sẽ giúp bạn và tôi suy ngẫm lại rằng: “Đôi khi quên những gì xảy ra trong quá khứ có thể giúp bạn và tôi sống vui và sống thanh thản hơn chăng?”

Bát Cháo Lú

Xưa, có một vị bác sĩ thú y mệnh chung, thần hồn xuống âm phủ, sau khi được Diêm Vương xét xử, hồn ma được đưa đến quán cháo lú ăn trước khi đi đầu thai. Vào quán cháo, hồn ma tình cờ gặp phải một bầy chó mà thuở sinh tiền, ông thường chữa bệnh cho chúng. Bầy chó vốn có nghĩa, mừng rỡ khi gặp lại ông. Đến lúc bà hàng dọn cháo, ông nhịn phần mình cho bầy chó ăn.

Công an ở diêm phủ dắt hồn ma đi đầu thai làm một thằng Bé. Nhờ không ăn cháo nên thằng Bé này nhớ rõ tiền kiếp mòn mọt. Được 5 tuổi thằng Bé khẩn khoản xin ba má dắt đi thăm thân bằng quyến thuộc cũ. Ba má nó thấy lạ nhưng vẫn chiều con. Cuộc tao ngộ giữa thân quyến và thằng Bé diễn ra trong một không khí éo le và cảm động. Thằng Bé được gặp lại bà vợ cũ, con trai, con gái, cháu nội, cháu ngoại. Bằng giọng nói ngọng nghịu của đứa trẻ lên năm, Bé kể vanh vách tiền kiếp của mình cùng thăm hỏi hàn huyên với vợ con, cháu chít nữa.

Sau câu chuyện này, thằng Bé không thể sống bình thường như bao nhiêu thằng bé khác. Gánh nặng của tiền kiếp hằn sâu trên thân xác thơ dại của thằng bé, những mối dây thân ái trong quá khứ khiến thằng bé quên mất nhịp sống hiện tại. Cuối cùng ba má nó đành đưa nó vào chùa, không phải để tu học mà để đi dưỡng tâm thần.

Cậu con trai út của ông bác sĩ thú y cũng tình nguyện vào chùa chăm sóc người cha bé con của mình và tu tâm dưỡng tánh luôn thể.

Lời bình. Theo người kể đây là câu chuyện hoàn toàn có thật. Và theo lời bàn của người kể thì cho rằng càng sống với dĩ vãng tâm chúng ta càng rối bời xao xuyến, mắt mở mà vẫn chiêm bao.

Có lẽ vì thế mà chư tổ Thiên Tông đã khuyên chúng ta:

“Việc qua rồi chẳng nhớ

Việc chưa đến chẳng lo

Việc hiện tại chẳng đem lòng vọng tưởng” chẳng?

(Nguồn: Trích trong Hư Hư Lục- Chiếc gương soi mặt- Ni Sư Như Thủy)

Nhưng .. Chữ “Nhưng” này xuất hiện đã làm nhiều người cao niên khổ tâm khi khám phá ra rằng mình lại đã hay quên khá nhiều! Nhiều người lo sợ sẽ bị bệnh mất trí nhớ. Người lớn tuổi nào cũng có hiện tượng mất dần trí nhớ, đôi khi quên ngay việc mình định làm, không tìm thấy vật mình vừa mới để xuống, quên khóa cửa xe, quên tắt đèn, tắt nước, quên chìa khóa xe để ở đâu, quên... Người viết đôi lần đã bị như thế. Còn bạn thì sao?

Phu quân của người viết thì khỏi nói rồi vì chàng cũng "mỗi ngày quên một chuyện", nếu không quên vặn đèn hay tắt đèn cầu thang thì cũng quên khóa xe, quên con đường tình chúng tôi đã đi qua cả chục năm

nay nên đã lạc lối về nhà em nhà anh. Smile!

Nhiều khi người viết phải nhắc nhở chàng nhớ làm chuyện này hay nhớ làm chuyện kia nhiều lần cho nên đôi khi bỗng nhiên tôi trở thành "bà chằng lừa" lúc nào cũng không biết nữa! Than ôi! Đã hết rồi hình ảnh nàng công chúa xinh đẹp, hiền lành ngày xưa của chàng! Buồn năm phút!

Mời xem một youtube vui vui dưới đây của AARP:

Mem'ries.... (Where Did I Put My Keys): A Cartoon from Walt Handelsman | AARP

<https://www.youtube.com/watch?v=prfCkIOdeAc>

Trong bài viết Trí Nhớ Giảm Sút Phải Làm Sao của bác sĩ Melunet Oz và Michael Roizen có nói rằng: Trí nhớ ngắn hay dài hạn đều tùy thuộc vào não bộ. Đầu óc của chúng ta trở nên cùn lụt khi lớn tuổi là do ảnh hưởng gộp của nhiều yếu tố khác nhau.

Yếu tố chính là óc của chúng ta không nhận đủ máu đưa lên đầu, vì mạch máu bị tắc nghẽn, hay bị hở, gọi chung là vascular dementia. Trong cả hai trường hợp đều khiến cho trí nhớ của chúng ta trở nên yếu kém, sự suy nghĩ của chúng ta trở nên loạng quạng (fuzzy), hậu quả bởi việc óc của chúng ta không nhận đủ dưỡng khí (oxygen) và đường (blood sugar).

Nhiều bệnh nhân của căn bệnh Alzheimer không ít thì nhiều đều vướng phải tình trạng vascular dementia.

Những trở ngại khi suy nghĩ mà các cụ già gặp phải phần lớn vì máu không đưa lên đầu dễ dàng. Chúng ta có thể ngăn ngừa những rắc rối này, hay sửa chữa những trục trặc đó bằng cách giữ cho mạch máu dẫn máu lưu thông lên não bộ được thông suốt dễ dàng. Phòng bệnh là biện pháp chúng ta nên làm sớm. Điều này có nghĩa là chúng ta cần làm những gì để giúp máu bơm lên đầu dễ dàng.

Bác sĩ còn cho rằng kẻ thù nguy hiểm nhất của trí nhớ là stress và đưa ra những phương pháp cải thiện trí nhớ hiệu quả dưới đây:

1. Hóa giải stress bằng phương pháp thiền hay yoga.
 2. Tập thể dục cho não bằng cách đọc sách, báo, lướt các trang web lành mạnh và bổ ích.
 3. Một chế độ dinh dưỡng đầy đủ và cân đối, nhiều rau, trái cây.
 4. Phải tạo được giấc ngủ tốt, để giúp não củng cố trí nhớ ngắn hạn cũng như dài hạn.
 5. Kiểm soát tốt những căn bệnh mãn tính như cao huyết áp, đái tháo đường.
 6. Lối sống tích cực, lạc quan, cởi mở có tác động rất lớn trong việc giảm thiểu nguy cơ trầm cảm.
- (Nguồn: Trích trong Bài viết của hai bác sĩ Mehmet Oz và Michael Roizen
Nguyễn Minh Tâm dịch)

Đời thường chúng ta sợ quên nhưng nhà Phật lại dạy muốn sống thanh thản trong đời sống thì chúng ta phải học cách quên như lời dạy trong mẫu chuyện Thiền dưới đây:

Học Cách Quên

Đời người không phải lúc nào cũng được như ý, muốn bản thân vui vẻ, đôi khi việc giảm áp lực cho chính mình là điều cần thiết và cách để giảm áp lực tốt nhất chính là học cách quên, bởi trong cuộc sống này có những thứ cần nhặt lên và bỏ xuống đúng lúc.

Trong kinh Phật có một câu chuyện kể rằng: tiểu hòa thượng và lão hòa thượng cùng đi hóa duyên, tiểu hòa thượng lễ độ cung kính, việc gì cũng đều nhìn theo sư phụ. Khi tới bờ sông, một cô gái muốn qua sông, lão hòa thượng đã công cô gái qua sông, cô gái sau khi cảm ơn thì đi mất, tiểu hòa thượng trong lòng cứ thắc mắc "Sư phụ sao có thể công một cô gái qua sông như thế?" Nhưng cậu ta không dám hỏi, cứ thế đi mãi được 20 dặm, cậu ta thực sự không kìm được đành hỏi sư phụ: "Chúng ta là người xuất gia, sao thầy có thể công một cô gái qua sông?" Sư phụ điềm đạm nói: "Ta công cô gái qua sông thì bỏ cô ấy xuống, còn người thì đã công cô gái ấy 20 dặm rồi vẫn chưa bỏ xuống." Lời nói của lão hòa thượng đầy thiền ý, hàm chứa trong nó chính là nghệ thuật nhân sinh.

Cuộc đời con người giống như một cuộc hành trình dài, không ngừng bước đi, ven đường nhìn thấy vô vàn phong cảnh, trải qua biết bao những gập ghềnh, nếu như đem tất cả những nơi đã đi qua đã nhìn thấy ghi nhớ hết trong lòng thì sẽ khiến cho bản thân mình chất chứa thêm rất nhiều gánh nặng không cần thiết.

Sự từng trải càng phong phú, áp lực càng lớn, chẳng bằng đi một chặng đường quên một chặng đường, mãi mãi mang một hành trang gọn nhẹ trên đường.

Quá khứ đã qua, thời gian cũng không thể quay ngược trở lại, ngoài việc ghi nhớ lấy những bài học kinh nghiệm, còn lại không cần thiết để cho lòng phải vướng bận thêm. Sẵn sàng quên đi là một cách cân bằng tâm lý, cần phải chân thành và thân nhiên đối mặt với cuộc sống.

Có một câu nói rất hay rằng *tức giận là lấy sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình, cứ mãi nhớ và không quên khuyết điểm của người khác thì người bị tổn thương nhiều nhất chính là bản thân mình*, bởi lẽ đó để có được niềm vui và cuộc sống thanh thản ta không nên truy cứu lỗi lầm cũ của người khác.

Rất nhiều người thích câu thơ : "Xuân có hoa bách hợp, thu có trăng. Hạ có gió mát, đông có tuyết".
Trong lòng không có việc phải phiền lo mới chính là mùa đẹp của nhân gian.

“Nhớ những cái cần nhớ, quên những cái nên quên, sống cuộc sống cởi mở, trong lòng không vướng mắc thì cuộc sống này sẽ thật tươi đẹp.”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời xem Youtube dưới đây cho lòng thanh thản dăm ba phút nhé. Smile!

Nét Thiên Cửa Đá

<https://www.youtube.com/watch?v=Lp3BIgZWnVk>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 363_ORTB 722-32217)

TU GÌ?

Tu Tâm dễ dãi, dịu dàng
Ăn chay tu Tướng, nhẹ nhàng Dục, Si
Quả, hoa, ngũ cốc thiếu gì
Đạm, xơ, ngọt, béo... chất chi cũng đầy

*

Tu gì giữ Nước được đây?
Nhà trần “người lạ” làm thầy người... quen!

Ý Nga*21.3.2017

XEM ĐĂNG GIẶT GÂN

Tháng Tư Rap, Rock giặt gân
Đu đưa nhún nhảy toàn thân, rần rần.
Lúc la, lúc lắc đứng tần
Cùng rà tần số, cùng chân giặt đều.

*

Gân đăng giặt giặt bao nhiêu
Trong đầu dân tựa búa rìu vật nhau!

Ý Nga*21.3.2017

MỘT GIẤC MƠ

Guốc reo hè phố Sài Gòn
Phương nào tuổi trẻ hãy còn nữ sinh
Dư âm rộn rã đã dành
Tiếng cười khúc khích hiền lành làm sao!

Không gian như mới hôm... nào
Mà thời gian đã... nào... nao xa vời
Đêm mơ giấc nổi-một-thời
Tung tà áo trắng khoáng đời ngây thơ.
Chân khua guốc mộc đại khờ

VỌNG QUỐC

Đường chiều bóng xế buồn tênh
Vẫn chưa đến đích, lênh đênh xứ người,
Vẫn chưa thấy được dân cười
Trong tay Việt Cộng rác bươi, nuôi gì?
Ý Nga*21.3.2017

DÂN HỎI

Quan bắt tài u minh
Tướng “tham ô”, hèn nhát
Đảng rước giặc, đón nghinh,
Đoàn co đầu, rụt cổ.

Bộ Chính Trị lù đù,
Trung Ương hưởng lạc thú:
Dem mạng dân ra hù
Dân này mà dân chủ?
Ý Nga*21.3.2017

SƯƠNG ĐÊM

(Viết thay T.H.)

*

Thuyền em bến đó nhấp nhô
Bờ đây bảng lảng nổi cô đơn người
Tình ơi! Giấy rách tả tơi
Còn ai đọc nữa mà mời nàng thơ?

Còn ai ấp ủ ước mơ?
Còn ai! Ai sẽ đợi chờ mỗi đêm?
Ngón ngang thay những êm đềm
Làn sương tỏa kín, ủ mềm tim đau.
Á Nghi *21.3.2017

*Bảng lảng hay lảng bảng: bát ngát, mênh mông buồn

Ngọt ngào, êm ái những giờ trường tan.

*

*Bây giờ lạ lắm muôn vàn
Xír người nghiệt ngã dặm ngàn, chứa quen
Lạ người, lạ áo dày len
Giày cao đi tuyết, mon men ngã hoài
Có đâu guốc mộc một quai
Đơn sơ làm bạn chân ai phố phường.*

*Tội người nhớ mãi quê hương
Xót người, yêu mãi thân thương quê nhà
Làm sao về sớm anh à!
Lật mau đi chứ! Gian tà để chi?
Á Nghi *21.3.2017*

Khúc Tình Tan

*Chợt thoáng mơ xưa theo gió về
Hiên ngoài sương trắng rụng tái tê
Ngõ vắng quanh co , hồn vực dậy
Nụ hôn mềm , tha thiết đắm say .*

*Chùng như đã quên mùa thu ấy
Cỏ cây lá úa giác mộng tàn
Tương tư rời rã trắng mờ ảnh
Đại khờ tay níu bóng thời gian.*

*Hời mây bay , gửi hồn cho gió
Cơn mưa chiều vò võ từ tâm
Dấu chân ai theo vết lãn trầm
Trên dốc đời soi buồn năm tháng.*

*Như con chim ngậm ngùi lẻ bạn
Nghe tàn phải nỗi nhớ muộn màng
Từng hạt mưa rơi đều đêm tối
Giọng ca buồn ru khúc tình tan.
Ngọc Quyên*

CHỮA BỆNH? VÁT PHIỀN!

(Thi hóa 1 lời khuyên trên diễn đàn về sức khỏe)

*

*Mừng từng tháng, đếm mỗi tuần, giờ, phút
Tuổi năm mươi, tám, chín chục, cao niên?
Mừng từng ngày chưa bệnh hoạn triền miên
Đen thăm thăm đường viên Nhà Dưỡng Lão!*

CHÂN TU

*(Kính tặng những bậc chân tu gốc Bảo An, Điện Bàn,
Quảng Nam.)*

*

*Vào đời độ thế cứu nhân
Giảng kinh, truyền pháp, xả thân cứu đời
Đắp y, mảnh rách tôi bồi
Cà sa vá vúi, tả tôi dép người.*

*Lê thân gầy guộc muôn nơi
Co ro giá lạnh, lửa khơi tâm từ
Nường người củ sắn, cháo nhừ.
Rau thiu, khoai sượng, mớ hũ nuôi thầy.*

*

*Từ bi, bác ái trĩu cây
Nhân lành gặt quả, trái đầy hương thơm
Bao năm xẻ áo, nhường cơm
Thân hình nhẹ nhõm nằm rom gieo Lành.
Ý Nga * 20.3.2017*

MỘT NGÀY...

*Bây giờ riêng đối diện tôi
Còn hai con mắt khóc người một con
Bùi Giáng*

*Bây giờ ngộ cũ lối mòn
Tôi ngồi ôn lại vàng son một thời*

*Bóng trăng thề hẹn chưa vơi,
Tóc còn gói kín những lời nguyện xưa.
Mắt còn hờn dỗi đong đưa,
Môi còn nhớ thưở mới vừa biết hôn.*

*Đường liêu xiêu...chân bước dòn,
Mắt buồn như thưở hoàng hôn nhớ chiều.
Bóng người xa tít, tịch liêu,
Lòng tôi con nước thủy triều trào dâng.*

*Đêm gầy bên nửa vầng trăng,
Một vì sao lẻ loanh quanh cõi đời.
Nhớ nhung! Môi gọi người ơi,
Thôi, xin hãy đợi chung đôi... một ngày.*

Kiều Mộng Hà

*Đừng đánh đôi niềm vui bằng sầu não
An lạc, cười, niềm hạnh phúc ưu tiên
Tiền muôn triệu mà cứ chuốc buồn phiền
Đếm ngày tháng còn bao nhiêu năm sống?*

*Chữa bệnh tật bằng trẻ trung sống động
Bệnh sẽ lành nếu vui vẻ, lạc quan
Vất bi quan mà thương thức an nhàn
Phiền não bán, mua tiếng đàn thanh thản.
Ý Nga * 20.3.2017*

GHÉ THĂM NÀNG THƠ

*(Thăm bạn thơ bị “thoát vị đĩa đệm” (thoái hóa đĩa
đệm của cột sống L5 - S1))*

*

*Vừa viết lách, vừa việc nhà xen kẽ
Chạy vài giờ, ngồi vài phút, chẳng xong
Thơ chạy rong theo bếp núc lòng vòng
Thơ “thoát vị” thì có êm “đĩa đệm”?*

*Xương thoái hóa, cột L5-S1
Đau thắt lưng, cột xương sống mề nheo:
Kéo xuống gân không cho đứng, đi? “Chèo”!
Ai treo bút khi tay còn thêu khéo?
Ý Nga * 20.3.2017*

SAO MÀ GHEN!

*(xin phép và cảm ơn Quý Tác Giả
về những hình ảnh đã sưu tầm và chọn lọc cho trang
thơ)*

Xẻ cao chiếc áo hai tà

3-19-2017

ĐỪNG ĐỨNG TRƯỚC MỘ TÔI MÀ KHÓC

(Bài Thơ Cảm Tác)

Đừng nhỏ lệ làm hồn tôi vẫn vương,
Xót xa hoài giọt nước mắt sầu thương
Cõi hồng trần bao ngày tháng vô thường
Xin đừng khóc đời tôi đâu đã hết

Tôi còn đây tình đời làm sao chết
Vẫn ngậm ngùi se sắt giữa trời đông
Tôi còn đây là ngọn gió mát lòng
Là sương đọng mỗi bình minh thức dậy

Là nắng hồng soi rọi mỗi sáng mai
Nắng vui đùa trải thảm dưới chân ai
Tôi vẫn còn đây hơi người tình mộng
Trong vườn cây xào xạc lá thu bay

Tôi là trăng ve vuốt tấm vai gầy
Là hạt mưa chiều, ướt sợi tóc mây
Là sao sáng, giải Ngân Hà đêm mộng
Là sóng âm vang đùa bãi cát dài

Tôi không chết đâu, chỉ như cơn mộng
Xin đừng nhỏ lệ, giọt lệ đau thương
Có yêu tôi đừng chuốc mối sầu vương
Ta mãi bên nhau, ngày tháng mộng thường...

Xin đừng nhỏ lệ...Tôi đã chết đâu...

Phạm Thị Minh-Hung

ĐIỆN THOẠI THĂM MÁ

Bên kia nỗi nhớ ngồn ngang
Bên này nỗi nhớ lang thang nắng tà
Mây che vơi vợi lối Nhà
Con còn lữ khách phương xa chưa về.

*

*-“Bao giờ trở lại đất Quê?
Bao giờ...?”* Má hỏi. Nào nề tim con.

*Khoe hai tam giác làn da mượt mà
Áo em trắng toát lụa là
Vẫn thua chút... trắng... ơi à nữ sinh.*

*

*Thơ yêu hai mảnh Ân Tình
Trao em che kín Bất Bình giùm anh
Tà bay, vạt áo mỏng manh
Thướt tha đủ để nắng hanh bời hời
Xin em vin áo giùm tôi
Gió vờn?
Thục nữ giữ rồi!
Ngại chi!
Tóc dài yếu điệu nhu mì
Tiếc chi chút vải, máy... ly ơi nàng!*

*

*Gió đùa, lo ngẩn ngơ chàng:
Mai đen chỗ... trắng điệu đàn phở trương
Voi đi duyên dáng dễ thương
Còn đâu trong trắng lớp trường ngây thơ?*

*

*Bao dâu mới nhà được tơ
Vóc ngà trắng nõn cậy nhờ em chăm
Nâng niu cho bố công Tầm
Mai sau Mẹ cưới, thăm đằm đẹp duyên!
Ngọc ngà tà lụa hồn nhiên
Anh sâu vạt xẻ... đảo điên tim người*

*

*Bao nhiêu tà áo vui tươi
Tung tăng trong gió trên người trai tài
Thanh tao bừng sáng trang đài
Yêu kiều, kín đáo, yêu ai theo hoài
Nào đâu chỉ chiếc áo dài
Lẳng lơ... ngẩn ngẩn phở ngoài... Tim trong?
Á Nghi *17.3.2017*

Ý Nga*18.3.2017

PHÙ THỦY SỬA MÁY MAY

*Tìm ốc iết em thì tài xóc xiết
Máy vẫn hư, chỉ cứ rối bòng bong
(Chắc năn lòng, chê con gái không xong)
Thật thất vọng, lưng cong vòng theo chí.*

*Anh giản dị rứa, ni... ti tí tí
Máy cười khi, hoan hỷ ngọt xiêm y
Giảm lễ nghi, thôi tọa thị khinh khi
Ngưng rên rĩ (nam nhi, không kỳ thị?)
Tài chuyên trị ngàu ghê đi Phù Thủy!*

Á Nghi *17.3.2017

Giấc Mơ Hoa

Có vật Quỳ vàng bên triền dốc
Em là hư ảo cõi xa xôi
Ta tìm Em hết nửa đời người
Trong thoáng mộng em về bờ ngõ

Triền đất đỏ Quỳ vàng rực rỡ
Nắng mơ màng, em đứng kiêu sa
Giữa đất trời ngà ngọc dáng hoa
Là Em đó như trong mộng tưởng...

Đóa Quỳ xưa gió lộng ngàn phương
Nay về đây giữa cõi vô thường
Ta ngỡ ngẩn lạc vào cơn mộng
Sắc vàng, nồng tỏa ngọt ngào hương

Ngắm nhìn em nồng nàn vô lượng
Chẳng ngại ngàn sóng gió phôi pha
Ta chợt tỉnh cõi trần mê hoặc
Muôn cùng Em bước lại Tuổi Hoa...

Thạm Thị Minh Hằng.

CẢM THÔNG

Vời trông vũ trụ khôn cùng,
Ngàn sao lấp lánh soi cùng thế gian.
Ta chợt thấy trong ngàn tinh tú,
Một tao nhân vui thú thanh nhàn.
Bút hoa người vẽ tơ vàng,
Như trong huyền thoại chuyện nàng liêu trai.
Ta lỡ kiếp trang đài phiến muộn,
Lắm gian nan trong cuộc phong trần.
Dòng thơ mộc mạc đôi vần,
Xin tao nhân hãy một lần cảm thông.
Ôi ngà ngọc má hồng đâu nữa,
Ba mươi năm tựa cửa buồn trông.
Thời gian chông chát, chát chông,
Môi son đã nhạt, má hồng đã phai.

Thương Tặng Mộng Hà

Cám ơn thi sĩ Kiều Mộng Hà,
Chẳng cần cố gắng cứ tà tà.
Ý lời mạch lạc tâm thư thái
Bình phẩm khen chê vẫn thứ tha.

Đối với bạn bè Hà hết lòng,
Đón tiếp chị em chẳng tiếc công.
An lạc thân tâm con hiếu thảo,
Thành thời du ngoạn khắp non sông.

Ngọc Hạnh

Virginia ngày 16/3/17

Sao tâm vẫn ai hoài tiếc nuối,
Mộng và đời trong buổi hoàng hôn.
Ai mang son trẻ vào hồn,
Dòng thơ huyền diệu cho lòng đơm hoa.
Lời tha thiết chan hòa ý sống,
Thơ tao nhân cảm động hồn ta.
Mai này năm tháng trôi qua,
Lời thơ không dễ ... nhạt nhòa trong tim.

NPNA 2017

HÃY YÊU NGƯỜI LÀM THƠ (Đáp lại truyện “Đừng Yêu Người Làm Thơ”)

Hãy yêu tôi đi. Yêu người làm thơ,
Tôi có sẵn một gia tài thú vị,
Có bao cảnh đời khi tôi suy nghĩ,
Có bao buồn vui suốt cả bốn mùa.

Đừng trách tôi viết những chuyện vu vơ,
Những bài thơ làm hoài không hết ý,
Tình đời vui cạn nhưng thơ không thể,
Hồn thơ tôi chưa vui cạn tình đời.

Những bài thơ gửi đi bốn phương trời,
Còn hay mất khi thơ về đâu đó,
Thơ sẽ đến với người cùng cảm nghĩ,
Thơ rơi giữa đường thiên hạ làm ngờ.

Hãy yêu tôi đi. Yêu người làm thơ,
Thơ tôi viết giữa bộn bề cuộc sống,
Thơ ban ngày, thơ vào trong giấc mộng,
Giữa mộng và đời tôi vẫn là tôi.

Tôi kể chuyện đời, ca ngợi tình yêu,
Tôi viết vào thơ những điều vụn vặt,
Chiếc lá khô rơi hồn tôi thối mắc,
Một cánh hoa tàn cũng là tri âm.

Hãy yêu tôi đi để biết trời gần,
Rừng núi xa cũng trong tầm tay với,
Biển rộng sông dài tôi từng bước tới,
Đừng gần tôi mà xa cách ngàn trùng.

Tôi giàu có một hồn thơ mệnh mông,
Trong mỗi câu thơ đã là quyền lực,
Tôi gọi chiều về khi lòng xao xác,
Tôi bảo hoàng hôn khóc ở chân mây.

Tôi sẽ tặng người tình yêu thơ này,
Tình yêu đẹp không bao giờ dang dở,

THỞ CHÁNH NIỆM (Tặng chị Ngọc Hạnh)

*Mỗi ngày tự quét sân am nhỏ
Chớ hỏi vườn ai cỏ rác đây.
(Thiền sư Thích Lan)*

*Mỗi ngày tôi ngồi yên
Tập thở theo chánh niệm
Tự khắc ngưng ưu phiền
Tâm không còn ô nhiễm.*

*Mỗi ngày tôi tĩnh lặng
Môi mỉm cười ngắm hoa
Ngay đó tâm cảm nhận
Hoa tươi cười nhìn ta.*

*Mỗi ngày tôi tập viết
Tay mài mực, bút lông
Trong tâm không phân biệt
Chữ giống rần hay rỗng.*

*Mỗi ngày tôi dọn dẹp
Nhặt rác từ bên trong
Mong mảnh vườn nhỏ hẹp
Rộng mở một tấm lòng.*

Kiều Mộng Hà
March 16-2017

BOSTON CHIỀU BẢO TUYẾT (Cảm tác ảnh Tuyết Boston của K.H.)

Em đi về phía tuyết rơi,
Tâm tư trầm lắng chơi vui nỗi buồn.
Em đi về phía hoàng hôn,
Lặng nhìn chiếc lá rũ hồn chia xa...

Nếu một mai chúng ta không còn nữa,
Thơ sẽ theo người về cõi trăm năm.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(March, 15, 2017)

SAO MÀ THƯƠNG!

Hoa tím tím cánh tròn
Gió lay lay, động luôn
Nắng vàng vàng xuyên lá,
Nhấp nhảy đôi chuồn chuồn.

Bong bóng cá bông bênh,
Vịt trời bơi nhẹ tênh,
Sóng lao xao ghềnh đá,
Rong rêu vờn bấp bênh.

Nắng đồng nội hanh hanh,
Khoe sắc trời thanh thanh,
Gió nhẹ vờn man mát,
Không khí thật trong lành,

Hoa nào tô điểm đồng?
Hoa nào thơm hồ, sông?
Hương ngào ngạt trong gió
Nước sao mà xanh trong!

Em ngồi yên thật yên
Ngắm bướm bướm bắt ghiền
Tha hồ mà mẫn nhãn
Cõi trần hay cõi tiên?
Ý Nga * 16.3.2017

CHÍN, MƯỜI DỐI GIAN

Người ta giả dối vô cùng
Đòi chi chân thật trùng trùng ừ ê?

Không gì ngoài một chữ chê
Ai khen quả dại, ai mê quả khờ
Tri âm tôi, chỉ nàng thơ
Văn chương: tri kỷ vẫn chờ từng trang

Thả hồn thôn, xóm, ấp, làng,
Bờ tre, bụi mía.... Mơ màng Quê xưa.
Thương từng vạt nắng, cơn mưa
Ruộng đồng chân thật sáng trưa nuôi người.

Thương dân rạn rờ nụ cười
Không như người đã chín, mười dối gian.

Sương mù giăng mắc nhạt nhòa,
Cỏ cây tàn tạ la đà tuyết bay.
Không gian lắng đọng hao gầy,
Âm thầm tiếc nuối tháng ngày qua mau!

Lẻ loi một cõi u sầu,
Boston chiều xuống trắng màu... tuyết rơi!
Lạnh lùng giá buốt tả tơi,
Tìm đâu nắng ấm... Xa vời chốn nao!

Boston bão tuyết lao đao,
Tình đời hồ hững... xanh xao canh trường.
Lối đi mòn,
... Đoạn cuối đường,
Biết bao cơ khổ, đoạn trường xót thương!

Phạm Thị Minh-Hung

Tháng Ba Trắng

(Trận chiến khốc liệt Ban Mê Thuột vào tháng 3, 1975)

Tháng ba trên đỉnh cao nguyên,
Anh hùng đoàn mệnh, vội lia dương gian.
Tháng ba khăn trắng để tang,
Hồn ơi mau hãy về đàn hương vong.
Tháng ba trời đất lộn vòng,
Hồn thăng cõi ấy... nát lòng, luyên lưu.
Tháng ba tiếng khóc buồn hiu,
Người còn, kẻ mất... tiêu điều Ban Mê (Thuột).
Tháng ba nước mắt nã nê,
Nổi cơn mưa bão dầm dề phố xưa.
Tháng ba lần cuối tiễn đưa,

Ý Nga * 16.3.2017

NGÂY THƠ

Ngày xưa nhìn ánh hỏa châu

Con khen vàng rực. Ba sầu, băng khuâng:

-Sao không chỉ thích ánh trăng

Thích chi những thứ nhập nhằng chiến tranh?

Ý Nga * 16.3.2017

Cao nguyên bụi đỏ xác xơ quỳ vàng.

Nguyễn P. Thúy

ĐỪNG!

Giữ bờ cõi: trách nhiệm chung cả nước!

Đảng rước thù, tội quá đủ tru di

Chúng thích quỳ, muốn lụy? Chớ cho... đi!

Không thể để chúng ngóc đầu lên được!

Ý Nga * 16.3.2017

Khi Người Cao Niên “Chạy Show”

Người ta thường nói những ca sĩ, danh hài nổi tiếng thường hay “chạy show” vì được nhiều nơi mời đến trình diễn, cho nên vừa hát ở phòng trà này hay hí viện này xong thì họ phải ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến hát, trình diễn ở nơi khác. Càng nổi tiếng nhiều thì càng được nhiều nơi mời gọi, càng phải “bị” hay “được” chạy show, càng được lãnh nhiều tiền “cát sê” và dĩ nhiên càng giàu và càng mệt hơn. Smile!

Tuy nhiên, hiện giờ ở hải ngoại, nhất là ở Mỹ có những người tuy không nổi tiếng gì hết ráo nhưng cũng được mời, gọi chạy show mệt nghỉ. Đôi khi họ được trả tiền “cát sê” nhưng đôi khi họ “cam tâm tình nguyện” và đôi khi còn bù lỗ cho người mời, gọi mình nữa đấy. Họ là ai? Đây chính là những ông bà nội, ông bà ngoại nơi xứ Mỹ đó, bạn ạ. Gì lạ thế?

Người viết đã chính mắt thấy những ông bà nội, ông bà ngoại đi dự xong tang lễ của một ông bạn già vừa mới ra đi, lại phải vội vã chạy xe nhanh về nhà để đón cháu nội đi học về kéo cháu trông.

Một bà nội khác hằng ngày phải tất tả ra bến xe buýt học trò để đón cháu ngoại đi học từ trường về nhà bằng xe buýt nhà trường, nhất là các cháu học sinh lớp Headstart hay lớp mẫu giáo. Nếu không có thân nhân đến đón ở trạm xe buýt đúng giờ thì học sinh đó không được xuống xe buýt và tài xế phải lái xe đưa học sinh đó về lại trường. Nhà trường sẽ gọi điện thoại gọi phụ huynh đến đón học sinh về. Đó là một cách nhà trường bảo vệ sự an toàn cho những học sinh còn non dại mới 4 hay 5 tuổi đầu và cũng để phụ huynh ý thức trách nhiệm của mình đối với con cái. Khi còn làm việc ở học đường, chính người viết đã nhiều lần phải gọi điện thoại gọi phụ huynh đến đón con về vì trễ giờ đón học sinh ở trạm xe buýt.

Đón cháu về nhà xong, bà nội, bà ngoại phải chạy ngay xuống bếp lo nấu cơm chiều cho ba mẹ cháu nội, cháu ngoại của mình để chiều tan sở về, ba mẹ cháu bé đến đón cháu về nhà và lấy cơm chiều đem về nhà ăn luôn. Ông bà nội, ngoại ở Mỹ đừng có sợ thất nghiệp nhé. Smile!

Có nhiều vị cao niên không có phận sự giữ cháu, trông nom cháu nhỏ ở nhà mà lại được đi chùa, đi nhà thờ làm công quả. Nhiều khi các ông bà nội, ngoại này phải chạy show đi tụng kinh cầu an, cầu siêu mệt nghỉ. Mùa đông nhiều cụ già từ già cái giá lạnh nơi trần thế để đi về nơi miền viễn xa xăm kia, nên nhiều khi ban hộ niệm vừa tụng kinh cầu siêu đám tang này xong, lại khăn gói quả tráp đi tụng kinh cầu an cho một người bệnh nặng ở nhà khác ngay. Tình đạo hữu thương mến đáng quý thay vì khi đi tụng cầu siêu, cầu an thường là do cảm tình thương mến nhau nên tất cả những việc Phật sự này đều là tự nguyện. Thật đáng tán thán công đức!

Riêng vợ chồng người viết nhiều khi cũng ‘chay show’ mệt nghỉ nhưng mà vui. Smile!

Có nhiều tuần lễ người viết buổi sáng đi chợ, buổi tối đi dự tiệc gây quỹ giúp cộng đồng. Nhiều khi vừa họp Hội Cao Niên xong, chạy đi chợ rồi chiều về đi dự tiệc cảm ơn về sự giúp đỡ trong ngày Tết của BCH/CĐVNOR. Có khi đi thăm một ông bạn già bị bệnh xong lại chạy đi chợ mua thức ăn, mua những vật dụng cần thiết.

Trong tuần đi thăm cháu nội, cuối tuần đi họp cộng đồng, đi thăm bạn già bệnh nặng, đi cầu siêu bạn đã ra đi, đi họp mặt thân hữu, rồi về nhà làm youtube chia sẻ với bạn bè, tìm tài liệu viết bài cho mục MCTN hàng tuần cho ORTB. Người viết tuy bận lắm nhưng mà vui vì nghĩ rằng mình đã làm được những việc nho nhỏ vui mình vui người, không hại đến ai là tốt quá rồi, tối ngủ ngon một giấc tới sáng và mơ nhiều mộng đẹp. Smile!

Sáng nay, vợ chồng người viết rất vui khi dự buổi tiệc hội ngộ những người bạn THDL từ phương xa đến thăm vị niên trưởng HTP, người đã làm Tổng Giám Đốc Công Ty Điện Lực Việt Nam

oanh oanh liệt liệt một thời trước năm 1975, hiện đang ở Portland, Oregon.

Thời gian qua mau, giờ gặp lại nhau người nào tóc cũng đã bạc hơn xưa, đi đứng không còn nhanh nhẹn như xưa nữa. Những người bạn ngày xưa, có người từ Úc, từ Canada xa xôi hay từ New Jersey, từ California tìm đến thăm vị xếp cũ ngày xưa đang già yếu, không phải để mưu cầu danh lợi mà vì tình cảm thương mến nhau. Đó là điểm đáng quý của tình cảm con người!

Bài thơ Còn Gặp Nhau của Tôn Nữ Hỷ Khương nói lên tình cảm đáng quý này đã được nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc rất được nhiều người ưa thích xin được chia sẻ cùng bạn dưới đây:

Youtube Còn Gặp Nhau- Thơ: Tôn Nữ Hỷ Khương- Nhạc: Võ Tá Hân
<https://www.youtube.com/watch?v=p4CEqzb0adY>

CÒN GẶP NHAU

Nhạc : Võ Tá Hân
Thơ : Tôn Nữ Hỷ Khương
Ca sĩ : Hoàng Quân

Còn gặp nhau thì hãy cứ vui
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi
Lợi danh như bóng mây chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời.

Còn gặp nhau thì hãy cứ thương
Tình người muôn thuở vẫn còn vương
Chất chiu một chút tình thương ấy
Gửi khắp muôn phương vạn nẻo đường.

Còn gặp nhau thì hãy cứ chơi
Bao nhiêu thú vị ở trên đời

Vui chơi trong ý tình cao nhã
Cuộc sống càng thêm nét tuyệt vời.

Còn gặp nhau thì hãy cứ cười
Cho tình thêm thắm, ý thêm tươi
Cho hương thêm ngát, đời thêm vị
Cho đẹp lòng tất cả mọi người.

Còn gặp nhau thì hãy cứ say
Say tình, say nghĩa bấy lâu nay
Say thơ, say nhạc, say bè bạn
Quên cả không gian lẫn tháng ngày.

Còn gặp nhau thì hãy cứ chào
Giữa miền đất rộng với trời cao
Vui câu nhân nghĩa, tròn sau trước
Lấy chữ chân tình gửi tặng nhau.

Còn gặp nhau thì hãy cứ đi
Đi tìm chân lý - lẽ huyền vi
An nhiên tự tại - lòng thanh thản
Đời sống tâm linh thật diệu kỳ.

Bạn và tôi hãy cùng vui cười sống vui trong hiện tại nếu chúng ta có cùng một suy nghĩ như ông lão trong câu chuyện dưới đây nhé

Ba điều sướng nhất

Ngày xưa, có ông lão cứ vui cười ca hát suốt ngày.

Thấy lạ, có người hỏi:

- Tại sao ông vui tươi mãi như thế?

Ông lão đáp:

- Trời sinh ra muôn loài muôn vật, trâu chó dê ngựa, ... Người là sinh vật cao nhất, “Tối linh ư vạn vật”. Ta được làm người. **Ấy là điều sướng thứ nhất.**

- Trời sinh có người tàn tật, đui què. Ta được lành lặn, **ấy là điều sướng thứ hai**

- Người đời thường vì sự giàu có, danh vọng mà

phải gian khổ. Ta có ăn đủ một ngày ba bữa, không lo lắng gì cả. **Ấy là điều sướng thứ ba**

- Còn như sinh lão bệnh tử là điều không ai tránh được. Ta cũng như mọi người, **việc gì phải buồn.**

- Nghĩ tới ba điều sướng ta có được, ta vui ca cũng là chuyện thường tình, mắc mớ chi phải hỏi.

(Cổ Học Tinh Hoa)

Mùa Xuân đã đến, hoa forsythia trước nhà người viết đã bắt đầu nở rộ một màu vàng rực rỡ để đón chào mùa Xuân đến.

Xin mời quý anh chị cùng ngắm hoa đẹp với người viết cho lòng vui lên tí tí sau mùa Đông giá lạnh qua youtube Hoa Vàng Trước Ngõ dưới đây. Smile!

Youtube Hoa Vàng Trước Ngõ

[Suong Lam Portland](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 362-ORTB772-31517)

LẠI HỒN?

Hồn chi cả thế giới nè?
Mình em đã đủ chua lè thế gian
Ngọt ngào ong bướm dậm ngàn
Tụ về nhà mật miên man. Không thềm?

Mặn mà ai bảo kiêng khem?
Ốt, tiêu nhiều quá rồi rem, cay xè!
Em thì thâm, chẳng chịu nghe?
Thì em lặng lẽ chia phe, ngăn lẽ!

Niềm vui thay thế thảm thê,
Dễ dàng đổi chỗ nhiều khê cho chừa!
Đã rằng chỉ thích Dễ Ưa
Phô bày dễ ghét sáng trưa, ai cần!
Á Nghi *13.3.2017

TẠI EM THÔI

-Ngày nào mình cũng đi chung
Hình em trong túi ung dung theo chồng.
*

Hình anh, em để bên hông
Đong đưa theo nhịp chân lòng vòng, rung
Thảo nào đầu óc mông lung
Mơ mơ, mộng mộng lung tung lắm... nàng
Á Nghi *13.3.2017

NON BÔNG

Mái chèo khua nhẹ ánh trăng
Tròn tròn, méo méo như răng gheo ai
Thuyền trôi lơ lửng, khoan thai
Mình ngồi hai đứa tựa vai ngọt ngào
Sóng khua chậm rãi lao xao
Nghe trong hơi gió tiếng chào thiên thai
Á Nghi *13.3.2017

GIỮ GIÙM ANH NÉT VIỆT!

Làm hòa, anh khéo võ về
Hoa hồng trồng lại, trở nghề đồ em
Điều ru khúc đạo êm đềm
Đàn hay, hát giỏi, tai mềm âm thanh.

Tươi hoài lám lá xanh xanh
Nụ Yêu chặm nở, vịn nhành lám gai
Màu gì hồng đã mang đai?
Em ơi! Việt Võ Đạo oai phong mà!
Xin đừng giận nữa em nha
Cười lên cho má hồng ra sắc tình!
Á Nghi *13.3.2017

VỪA LẠNH ĐÂY MÀ

Nắng chiều chậm chậm xuống,
Già lạnh dần dần buông,
Đi bên anh luống cuống
E ngại cơn gió luống.

Vậy mà tay vừa... nắm
Đã nóng rục lạ thay!
Anh nghiêng đầu ngắm ngắm
Em như người đang say.

Phùng phùng đôi gò má
Khi va chạm làn da
Mặt trời lặn rồi mà
Sao tự nhiên nóng quá?
Á Nghi *13.3.2017

Ngày xưa lúc còn học ở trường nữ trung học Gia Long, người viết không giỏi toán để được học ban B và cũng không giỏi văn chương để được học ban C, cho nên đành phải học ban A là ban khoa học thực nghiệm dành cho những học sinh dở toán kém văn như tôi. Smile!

Tuy nhiên vì có chút máu nghệ sĩ trong người cho nên trong những giờ học về văn chương Việt Nam, người viết thích đọc thơ và thuộc thơ của các danh sĩ ngày xưa như Nguyễn Công Trứ, Nguyễn Bình Khiêm, Nguyễn Khuyến chủ đề về mùa thu và nhàn.

Một trong những bài thơ của quý vị thi sĩ nói trên mà bây giờ người viết thích và vẫn nhớ là bài thơ **Bạn Đến Chơi Nhà** của thi sĩ Nguyễn Khuyến, nói lên tình bạn đơn sơ, giản dị và quý mến nhau của đôi bạn cũ đến thăm nhau khi cả hai cùng già và sống đơn sơ đạm bạc ở chốn thôn quê.

Xin mời cùng đọc với người viết bài thơ này nhé.

Bạn đến chơi nhà

Đã bấy lâu nay bác tới nhà.
Trẻ thời đi vắng, chợ thời xa.
Ao sâu nước cả, khôn chài cá,

Vườn rộng rào thưa, khó đuổi gà.
Cải chửa ra cây, cà mới nụ,
Bầu vừa rụng rốn, mướp đương hoa.
Đầu trò tiếp khách, trầu không có,
Bác đến chơi đây ta với ta.
Nguyễn Khuyến

Tình cảm thật là chân chất, thật thà của một người đã đỗ Tam Nguyên thi Hương, thi Hội, thi Đình (Tam Nguyên Yên Đổ), nhưng khi thực dân Pháp xâm chiếm miền Bắc, thi sĩ Nguyễn Khuyến đã cáo quan về quê ở ẩn nên cuộc sống phải thiếu thốn, nghèo nàn không có đủ điều kiện vật chất để đãi bạn từ phương xa đến thăm qua 2 câu kết rất hóm hỉnh, rất đơn sơ nhưng đầy tình cảm quý mến nhau của hai người bạn già nhớ đến nhau và viếng thăm nhau.

"Đầu trò tiếp khách, trầu không có,
Bác đến chơi đây ta với ta."

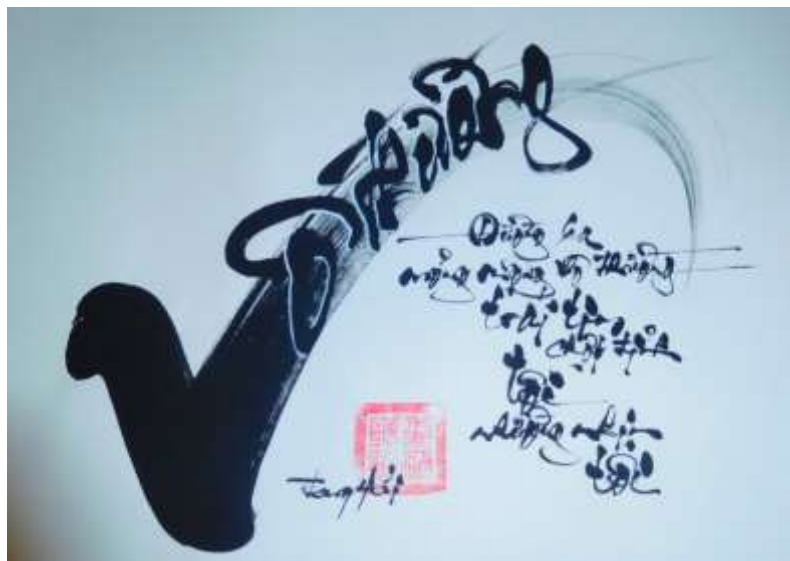
Cũng trong tình cảm bạn già thương mến nhau, ngày thứ bảy 3-4-2017 vừa qua, ông Nguyễn Phú, hội trưởng Hội Người Việt Cao Niên đã cùng 5 hội viên khác gồm anh Kiên Nguyễn, anh chị Truy-Tê và vợ chồng người viết đến thăm anh NTM, một hội viên lâu năm của HCN đã không còn đi đứng bình thường được, anh phải nằm yên trên giường bệnh vì đôi chân bị teo nhỏ lại.

Có nhìn hình ảnh những người bạn già đến thăm một người bạn già 88 tuổi nằm trên giường bệnh dưới sự chăm sóc của bà vợ già 85 tuổi, chắc chắn bạn sẽ cảm thương cho người

bệnh và người chăm sóc nhiều lắm! Quy luật Sinh, Lão, Bệnh, Tử của kiếp người không chừa một ai cả.

Cũng may là ở xứ Mỹ, người cao niên không đi đứng được như trường hợp trên được chính phủ săn sóc chu đáo, có bác sĩ đến tận nhà chẩn bệnh, có y tá đến săn sóc vệ sinh, cạo râu, tắm rửa một tuần 3 ngày, chứ nếu còn ở Việt Nam hiện tại thì kể như bị cho ra rìa từ khuya rồi. Mừng cho gia đình anh NTM đã được hưởng hồng phúc đặc biệt này. Smile!

Hình như người viết có duyên với thư pháp hay sao cho nên khi đến viếng thăm anh NTM, người viết lại được nhà viết thư pháp Trung Hải, là "rể đông sàng" của hội viên NTM tặng một bức tranh thư pháp Vô Thường rất đẹp. Xin cảm ơn nhà viết thư pháp Trung Hải. Vui thay!

Quý bạn nào yêu thích nghệ thuật thư pháp, xin mời thưởng thức youtube của nhà thư pháp Nguyễn Trung Hải qua link dưới đây:

Youtube Thư pháp Nguyễn Trung Hải
<https://www.youtube.com/watch?v=z74zj-EoROA>

Chúng tôi ra về trong niềm vui vì thấy anh NTM vẫn còn tinh táo, khỏe mạnh mặc dù phải nằm trên giường bệnh không di chuyển được. Cầu nguyện Phật Trời ban phúc lành cho anh.

Sau buổi thăm bạn này, người viết lại có cảm hứng về chủ đề Bạn, xin được tâm tình với bạn nhé. Ở từng lứa tuổi trong cuộc đời, chúng ta có những người bạn theo từng lứa tuổi đó. Lúc trẻ thì có bạn trẻ để chơi đùa, lúc già thì có bạn già để tâm sự. Những người bạn này rất quan trọng, có ảnh hưởng rất nhiều đến đời sống của chúng ta vì thế cha mẹ nào cũng khuyên bảo con cái nên “chọn bạn mà chơi” vì “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

Theo Thánh Kinh, Thượng Đế khi thấy ông Adam sống cô độc một mình buồn quá nên Ngài bèn lấy cái xương sườn của ông Adam mà tạo ra bà Eva để ông Adam có bạn chuyện trò cho vui. Như vậy, có thể kết luận: Bạn là một thực thể rất cần thiết trong đời sống con người, phải không Bạn?

Mèn ơi, nói chuyện về Bạn thì đã có rất nhiều danh nhân trí giả đã để lại nhiều “lời hay ý đẹp” liên quan đến hai chữ “Tình Bạn” này.

Danh ngôn Đông Phương đã có những câu như sau:
“Tứ hải giai huynh đệ”

Khổng tử
“Người chê ta mà chê phải là thầy ta, người khen ta mà khen phải là bạn ta, người nịnh hót ta là kẻ hại ta”

Tuân Tử
“Có ba hạng bạn hữu ích: Bạn ngay thẳng, bạn thật thà, bạn học vấn uyên thâm”

Nho Giáo
“Không phải tất cả những người cười với anh đều là bạn, cũng không phải tất cả những người làm anh bực mình đều là kẻ thù của anh”

Danh ngôn Tây Phương đã có những câu như sau:

“Hãy cho biết anh giao du với những ai, tôi sẽ nói cho anh biết anh là người thế nào”

Cervantes

“Tôi yêu những gì đã cũ: bạn cố tri, thời gian xa xưa, nếp sống cũ, sách cũ, rượu lâu năm”

Goldsmith

“Tình bạn làm niềm vui tăng gấp đôi và nỗi khổ giảm đi một nửa”

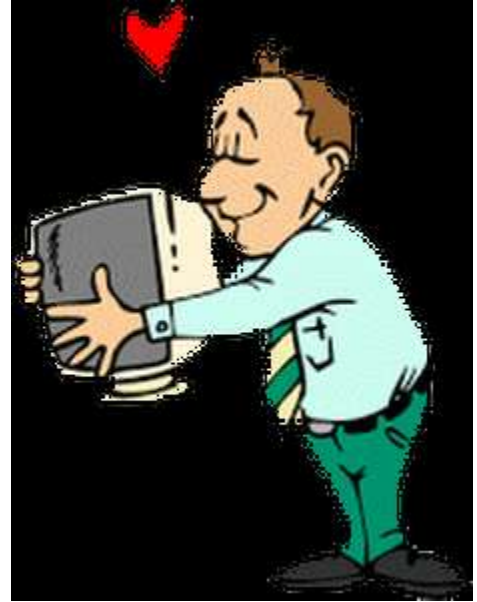
Francis Bacon

“Cách duy nhất để giữ bạn bè là không bao giờ mắc nợ họ một tí gì và cũng chẳng bao giờ để họ mắc nợ mình một tí gì”.

Paul De Kock

Theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật điện toán, các sinh hoạt văn học nghệ thuật, chia sẻ tâm tình, chia sẻ kiến thức, kinh nghiệm sống bây giờ được thực hiện trên mạng lưới toàn cầu internet thì mới hợp thời trang, bạn ạ!

Bạn và tôi có thêm những người “**bạn ảo**” mà có thể bạn không bao giờ biết mặt thật, biết tên thật của những người bạn này mà chỉ biết họ qua một “nick name” nào đó ví dụ như Thủy Tiên, Như Mộng, Sơn Tùng, Báo Đen, v.v. Trong cõi ảo mệnh mông này, họ có thể là một dân “húi cua” nhưng lại lấy “nick name” của dân “kep tóc” hay ngược lại. Mèn ơi! làm sao bạn biết được người ấy có phải thực sự là Mạnh Lệ Quân của Hoàng Phủ Thiểu Hoa, là Hoa Mộc Lan của Lý Quảng, là Chúc Anh Đài của Lương Sơn Bá, là Trang Hà Na của Hà Du Chấn một khi họ đã “cải dạng nam trang” hay biến thành “thục nữ đoan trang” qua “nick name” của họ khi họ sinh hoạt trên các diễn đàn?

Trong chốn mờ mờ ảo ảo của các diễn đàn “Forum- Phố Rùm” nào biết ai là “thật nữ”, ai là “giả nam”, thưa ông Trời? Chỉ khi nào thực sự gặp nhau ngoài đời, bạn mới biết rõ “chân tướng” của người bạn ảo này.

Tuy vậy “tình bạn ảo” cũng có nhiều điều hay hay thú vị lắm bạn ạ!

Có bạn cũng vui chứ nhỉ? Tuy nhiên, chúng ta cũng cần cẩn thận khi giao du với bạn bè vì biết ai là bạn thật, ai là bạn giả? Những ông bà bạn tưởng chừng như đã thân yêu ta lắm, nhiều khi lại đâm ta một nhát khiến ta chết không kịp ngáp đấy, bạn ạ!. Smile!

May mắn thay, người viết có nhiều bạn thật, bạn ảo tốt lắm đấy ạ! Ai đấy nhỉ? “Smile!”

Xin được mượn ý tưởng vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình về Bạn hôm nay, Bạn nhé.

Bạn bè cũng như tiền:

Có tờ ... thật

Có tờ ... giả

Có tờ ... lành

Có tờ ... rách

Chỉ tiếc vì mình không phải là máy soi tiền nên không thể biết được... **AI LÀ BAN và BAN LÀ AI?**

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Kính mời thưởng thức youtube Tôi Chỉ Là Tờ Giấy – Thơ: Thầy Thích Tánh Tuệ - Thực hiện Youtube – Văn Duy Tùng qua link dưới đây:

Youtube Tôi Chỉ Là Tờ Giấy

<https://www.youtube.com/watch?v=I9LsuiNVRJE>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 361-ORTB 771-3617)

VỊ ĐĂNG CÀ PHÊ

(Viết cho cảnh đời nghiêng ngã chia xa!)

Cà phê đen những giọt sầu,
Tìm sao được thuở mộng đầu đầu yêu.
Đời người có được bao nhiêu,
Thời gian nghiệt ngã đã nhiều đắng cay.

Cà phê giọt - giọt - ngắn - dài,
Tình xưa xa vắng mãi hoài ngóng trông.
Xin chút ngọt, vị đường trong,
Nhấp môi đầu đắng, tơ lòng còn vương.

Tim trong đáy cốc nồng hương,
Giọt tình ngọt lịm môi hương hôm nao.
Cà phê giọt đắng - xanh xao,
Thoáng như một giấc chiêm bao ngỡ ngang...

Phạm Thị Minh-Hung

THÈM CƠM CỦA MẸ

*Bánh chưng, bánh tét hết ngon
Đồ chua tự muối, cần dìm rụm rãng
Có sao cứ ước được rằng:
Ngồi bên cạnh Mẹ, cơm xoàng mà ăn?
Ý Nga * 10.3.2017*

BA ĐỒNG THAM

Chai, lon chất đống trong kho
Lui cui gom góp: nhỏ, to, méo, tròn...

*-Hôm nay anh phải bán lon
Đém, khua: lòn tòn, lon ton cười hiên:*

*-(Thỏa công đĩa vác, đĩa khiêng
Anh mua vé số, ba tiền. Thỏa tham!)*

*Còn “dư” được đúng ba trăm
Gửi đi biểu Linh Xa Xăm làm quà.
Anh thương nhất, lính Cộng Hòa
Vượt qua cửa tử vì Nhà, vì Dân.
Ý Nga* 10.3.2017
Bán được tổng cộng 303\$

THÁNG 3 NHỚ NHÀ

*Vui chi thiên hạ cười dòn?
Buồn chi khắc khoải mà con nhớ Nhà?
Phải chăng hết Tết, hết hoa:
Cúc, mai, vạn thọ, mồng gà Ngoại ua?
Ý Nga * 10.3.2017*

Chỉ Có Một Tấm Lòng

Thứ Bảy 2-25-2017 vừa qua, vợ chồng người viết có đến tham dự buổi tiệc gây quỹ “Nhớ Người Thương Phế Binh VNCH” của nhóm Tương Trợ TPB VNCH Oregon do Đông Y Sĩ Vũ Văn Thảo trưởng ban tổ chức phụ trách. Buổi tiệc gây quỹ này được tổ chức tại nhà hàng HK Cafe tọa lạc tại số 4410 SE 82nd Ave, Portland, Oregon.

“Khi thương trời cũng chiều người” nên Portland ngày thứ bảy này có chút nắng hồng gió nhẹ để khách ủng hộ hăng hái tham gia đông đủ. Vé đã bán hết từ lâu cho nên có nhiều đồng hương muốn

mua vé cũng không thể nào mua được. Thế mới biết tình cảm của đồng hương Việt Nam ở hải ngoại dành cho những người thương phé binh VNCH ngày cũ còn ở lại Việt Nam nồng nàn, thấm thiết như thế nào rồi. Tạ Ôn Trên Phật Trời đã ban phúc lành cho tất cả mọi người.

Sau phần nghi lễ chào quốc kỳ, quốc ca Việt - Mỹ và một phút mặc niệm để tưởng nhớ đến những vị anh hùng, chiến sĩ và đồng bào đã bỏ mình vì lý tưởng tự do là lời chào mừng quan khách của Trưởng Ban Tổ Chức ĐYS Vũ Văn Thảo tuy ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa.

Cô MC duyên dáng, xinh đẹp, ca sĩ Thu Tâm đã giới thiệu chương trình buổi lễ rất nhịp nhàng, Những vị khách đặc biệt từ phương xa đến như MC nghệ sĩ Nam Lộc, đại diện hội thương binh quả phụ Võ Trung Tín đã tâm tình về nỗi đau thương thống khổ của những Thương Phé Binh VNCH còn ở lại quê nhà đã phải sống trong tủ nhục, nghèo khổ như thế nào. Đồng hương tham dự buổi tiệc gây quỹ cũng đau buồn, thương xót

những TPB đáng thương bị tàn phế, đui mù sống lây lất khổ sở qua những hình ảnh được trình chiếu trên màn ảnh.

Ca sĩ Diễm Liên, nghệ sĩ Nam Lộc, các ca sĩ Portland, Oregon gồm Thu Tâm, Đăng Tú, Kim My, Vũ Mạnh Tuấn, Hữu Khương, Tuyết Lan và ban nhạc The Dream đã làm cho chương trình văn nghệ sôi động hẳn lên khi trình bày những nhạc phẩm đầy tình yêu quê hương đất nước. Đặc biệt nhất là có sự đóng góp vào chương trình văn nghệ của nhạc sĩ Từ Công Phụng trong buổi tiệc gây quỹ Thương Nhớ Thương Phé Binh này. Đây được xem là một “hiện tượng” mới lạ và độc đáo trong sinh hoạt cộng đồng ở Portland vì

người nghệ sĩ này ít khi xuất hiện trong các sinh hoạt văn nghệ cộng đồng trước đây ở “Xứ Thâm Trâm” này. Hoan hô tinh thần yêu thương những người TPB - VNCH đáng thương kia của nhạc sĩ Từ Công Phụng. Smile!

Phần sôi nổi và hào hứng nhất là phần gây quỹ của bác sĩ Nguyễn Đức Quang Hoàng, chủ nhân Trung Tâm Y Khoa Columbia Clinic và thương gia Hồng Minh, chủ nhân Chợ Hồng Phát, người luôn luôn yểm trợ tích cực trong các sinh hoạt cộng đồng ở Portland.

Tài ăn nói khéo léo, sôi động của BS Hoàng đến nỗi “con kiến trong hang cũng phải bò ra” và làm cho “đồng hương phải rút bóp lấy tiền, lấy chi phiếu ra” đã làm cho ĐYS Vũ Văn Thảo, trưởng ban tổ chức rất hài lòng khi thấy chỉ tiêu số tiền đã đạt được một cách nhanh chóng với sự bao thầu ủng hộ của hai vị quan khách đặc biệt này. Lại thêm một tràng pháo tay cảm ơn lòng hào hiệp của hai vị mạnh thường quân này. Mừng thay! Xin mời xem những hình ảnh tuyệt đẹp của buổi tiệc gây quỹ giúp Thương Phé Binh VNCH do nhiếp ảnh gia Mary Nguyễn thực hiện qua link dưới đây:

<https://goo.gl/photos/sKCzwwgs1EzimCHU4A>

Cảm ơn cô Mary Nguyễn rất nhiều.

Mỗi người chỉ cần mở rộng một chút trái tim tình cảm và lòng nhân ái của mình ra thì cuộc đời trần thế sẽ bớt đi một chút khổ đau và tinh thần, tình cảm của những thương phé binh đáng thương kia thêm được một chút phấn khởi như ý tình được diễn đạt qua tài liệu dưới đây:

Một chút trong cuộc đời

Một chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành một ngọn núi lớn.

Một chút những bước chân có thể đạt đến ngàn dặm.
Một chút hành động của tình yêu thương và lòng

khoan dung cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.
Một chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.
Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.
Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.
Một chút ký ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.
Một chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.
Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.
Đó là những cái "một chút" nhỏ bé có thể mang đến niềm vui hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.
Và bây giờ chúng mình sẽ cùng gặp những ai đã trao tặng cho chúng mình những cái "một chút" trong cuộc

đời để nói với họ rằng: "Cảm ơn bạn vì tất cả những một chút mà bạn đã giúp đỡ cho tôi".

(Nguồn: sưu tầm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Người viết cũng xin được đóng góp một chút tình thương mến đến những người cần đến tình thương với những xúc động chân thành của trái tim tình cảm khi tôi viết bài thơ dưới đây:

Hãy Thương

*Thương những kẻ làn da màu chấy xám
Bác nông phu tay lấm với chân bùn
Luôn cày bừa mặc mưa ướt nắng đun
Đem đổ bát mồ hôi ra bát gạo.*

*Thương những kẻ không manh quần mảnh áo
Lê tấm thân tàn dại khắp nẻo đường
Đưa tay gầy kêu gọi chút tình thương
Người nhân đạo xót lòng mà bố thí.*

*Thương kiếp sống tha hương người cô lữ
Nơi chôn nhau cắt rún phải lìa xa
Sống cô đơn hằng tưởng nhớ quê nhà
Mơ trở lại mái nhà xưa yêu mến.*

*Thương những kẻ cô nhi không biết đến
Chẳng mẹ cha, mất hết cả tình thương
Sống lạc loài trong gió lạnh đêm trường
Tôi thương lắm, trẻ mồ côi thơ dại.*

*Thương những kẻ hy sinh cho đất nước
Người thương binh còn lại tấm thân tàn
Đã liệt oanh vùng vẫy chốn quan san
Nay tàn phế, cuộc đời đành hồng bỏ.*

*Còn nhiều nữa! Bạn ơi còn nhiều nữa
Cõi trần này còn lắm việc nên thương
Bể thương yêu rộng lớn biết sao lường
Hoa nhân loại, ta mau tô sắc thắm.*

*Cảnh đau khổ cuộc đời còn nhiều lắm
Đang đợi ta và lại cảnh cơ hàn*

*Dem tình thương che lấp hố lấp than
Và hàn gắn những gì sau bão tố.
Sương Lam*

Xin cảm ơn ban tổ chức buổi tiệc gây quỹ "Nhớ Người Thương Binh VNCH" và quý vị đã góp công, góp sức, góp của, góp niềm vui, góp nụ cười đến những người thương phước binh VNCH ngày cũ để chúng ta cùng nói lên một lời: "Chúng Tôi Luôn Tri Ân Những Thương Phước Binh VNCH"

Đông Y Sĩ Vũ Văn Thảo, trưởng ban tổ chức Tiệc Gây Quỹ Nhớ Người Thương Binh VNCH

Xin mời thưởng thức Youtube Chỉ Có Một Tấm Lòng do người viết thực hiện qua link dưới đây:

Youtube Chỉ Có Một Tấm Lòng

[Suong Lam Portland](http://SuongLamPortland.com)

<https://www.youtube.com/watch?v=F5hwCY-DTY0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 360-ORTB 770-3117)

ĐÃ “HỒNG” SAO TRẺ VẠN ĐEN?

Đầu người cổ lấp cao cao
Ngang lưng nước ngập, rì rào gió mưa
Rừng sâu nhậy nhựa, bùn thừa
Mò tôm, bắt ốc? Giữa trưa tìm gì?

Sao không đá kiệu, đánh bi?
Em thơ tội quá: da chì, ốm nhom
Cả ngày ngâm nước, lom khom
Không gian xám ngắt, tối om ruộng đồng.

Cháu ngoan của chủ-nghĩa-hồng
Mà sao đen đui, cơm không, mình trần?
Ý Nga * 6.3.2017

SAO MÀ SAY!

Gánh thóc đi đâu dưới nắng vàng?
Xinh màu má ửng sắc khoe khoang
Nhẹ nhẹ khẽ rung vàng gánh thóc
Say nàng? Say sắc nắng thênh thang?

Á Nghi *4.3.2017

MẮC MỞ CHI MÀ!

(Thương về những người con gái sanh tại Hội An và lấy chồng Đà Lạt)

*
- Anh ơi! Mắc mở chi mà
Giận em cả buổi, lơ là héo Hoa?

*
- Em à! Mắc cả... mở nha
Em vô ý quá người ta si kìa
Cười duyên thì liếc hướng kia
Nhìn chi hướng... kia, Lia Thia lượn vòng
Nuôi “Si” thì chọn cá Ròng
Lia Thia rẻ rúng, một đồng cả ao!

Lia Thia răng ám thuốc lào
Kháo nhau tán tỉnh tào lao ồn ào;
Ánh nhìn trăng tráo, hồn hào
Anh không chịu được! Tim cào đón đau!
Nhìn đâu sau chẳng nhìn nhau?
Mắt anh rướm máu, đổ au gân hờn!

*
- Sá chi chút sóng chập chờn
Đã Ròng còn sợ chút vờn nhỏ nhen?
Nhìn nè! Trắng mướt: hồng, sen
Hương yêu lan tỏa... Bớt ghen em nhờ!

GIEO NGHIỆP ÁC RỒI TRÓN CHẠY HÈN NHẤT

Kẻ sợ vợ “thả dê”, không nhốt Hồ
Gây hiểu lầm, gieo tai họa bạn tôi
Hại bao nàng phải lâm cảnh “mồ cô”
Kẻ bệ rạc vẫn cời khơi nghiệp ác.*

*Gia đình bạn đã rồi bời tan nát
Kể từ thời bị Hồ xé tả toi
Thương bạn tôi chơi với bơi biển đời
Xa vời vợ, bơi tìm chân trời mới.
Á Nghi *4.3.2017*

*Thả dê quên nhốt hồ: ý của NHN

*Một đồng mây mở Thờ Ở
Mình thuê họ vớt một giờ sạch tron!
Mấy đồng một mở Cô Đơn
Ai mua bán hết! Cám ơn anh nhiều!*

*Hoa đồng, cỏ nội mỹ miều
Hãy cùng ngắm cảnh đò chiều qua sông?
Hội An tưởng nhớ Phú Bông
Làm sao tránh cảnh Hòn Ông, Hòn Bà?
Thôi! Em năn nỉ thật thà
Xa dần là sẽ dần... xa anh à!
Á Nghi *4.3.2017*

*-Hội An: nằm ở hạ lưu sông Thu Bồn, tỉnh Quảng Nam,
-Phú Bông: tên một làng [nay thuộc xã ĐIỆN PHONG,
huyện ĐIỆN BÀN, tỉnh QUẢNG NAM]
-Núi Hòn Bà là một núi nằm giữa hai xã Khánh Phú,
huyện Khánh Vĩnh và xã Suối Cát, huyện Cam Lâm, tỉnh
Khánh Hòa, cách thành phố Nha Trang khoảng 60 km về
phía Tây Nam. Hòn Bà cao 1.578m so với mặt nước biển
-Đảo Hòn Ông [tên gọi khác là đảo Cá Voi] là một đảo
nhỏ nằm trong vịnh Vân Phong thuộc huyện Vạn Ninh,
tỉnh Khánh Hòa, cách Nha Trang gần 100km.*

Ngủ Yên Nghe Em

Thơ đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách, ngắm cây phong đại thụ ở góc vườn . Lá phong đang chuyển màu, đẹp rực rỡ như được dát vàng, lấp lánh trong nắng thu dịu dàng. Trời mây hôm nay se lạnh. Cái lạnh rất nhẹ nhàng của đầu mùa thu khiến Thơ da diết nhớ những cơn gió heo may, khi mùa Noel tung bùng đến nơi thành phố bé nhỏ miền Cao nguyên của những ngày thơ ấu. Những chiếc áo len đủ màu không ngăn được cái run rẩy dễ thương mỗi buổi sáng đến trường của các nữ sinh tung tăng trong cánh gió. Nhưng mùa thu bên quê nhà không có những chiếc lá nhuộm đỏ, vàng, nâu, ... như nơi đây. Mùa thu là mùa Thơ yêu nhất. Ngắm hoài, ngắm mãi không bao giờ chán những cánh rừng, những công viên được tạo hóa tô lên những gam màu thật huy hoàng, tráng lệ và nắng cũng vàng hơn, trong hơn. Cả bầu trời cũng cao và xanh hơn...

Tiếng chuông điện thoại kéo Thơ về thực tại. Đầu giây bên kia tiếng cô cháu gái Lê Thu:

- Di ơi, chúa nhật tuần rồi là đám giỗ cậu Cương ở trên chùa Linh Ứng. Sáng chúa nhật này mẹ và các em sẽ đem tro của cậu lên Làng Cây Phong, nhờ Thầy rải trong rừng. Di có đi không?

Thơ vội trả lời:

- Tuần rồi đi đi Toronto nên không dự đám giỗ cậu. Chúa nhật này đi phải đi chớ sao không.

- Vậy sáng chúa nhật con đón Thu Thảo rồi chạy qua đón đi nha. Làng Cây Phong hơi xa nên mình phải đi thật sớm. Con đã hẹn với Mẹ gặp nhau quãng mười giờ trên Làng Cây Phong rồi.

Đặt phone xuống bàn, Thơ thần thờ ngồi xuống chiếc sofa gần đó. Vậy là Cương ra đi đã tròn hai năm. Sự ra đi vĩnh viễn là một giải thoát cho Cương và cho gia đình. Những năm cuối cùng Cương không còn nhận ra ra bất cứ một người nào, ngay cả vợ con hay anh chị em.

Cương là con trai lớn của bà di ruột kế mẹ Thơ. Cương và Thơ lại cùng tuổi. Thuở hai đứa còn rất nhỏ, độ sáu bảy tuổi gì đó, thì mẹ Thơ đã đem Cương về nuôi. Lúc đó di của Thơ còn rất trẻ đã góa chồng. Một nách ba đứa con, buôn bán xuôi ngược rất cực khổ. Cương hiền lành, ít nói nên bị Thơ bắt nạt toi bời. Vậy mà lúc đánh nhau với trẻ con hàng xóm, Cương gan lì không bao giờ chịu thua. Mà dù có bị đòn đau cũng không bao

giờ khóc. Trong khi mỗi lần bị đòn, roi chưa xuống tới... mông là con nhỏ Thơ đã nhắm mắt nhắm mũi khóc la òm tòi!

Cương thích ở với gia đình Thơ hơn là về nhà mình. Lúc đó còn quá nhỏ nên Thơ không hiểu vì sao. Có lần đi nhẩn là sẽ qua đón Cương về, cậu nhỏ chun vô góc phòng nằm khóc thút thít. Lúc mẹ Thơ hứa sẽ giữ Cương lại, cậu ta mới chịu ra ăn cơm. Nhưng hai đứa cũng chỉ sống chung có hai năm là đi bắt Cương về lại nhà. Lúc này đi đã làm ăn khá khá. Đi kể khi về nhà, mấy tháng đầu Cương nhớ gia đình Thơ nên buồn lắm, chẳng thiết chơi đùa với trẻ con hàng xóm...

Vài năm sau, Di và mẹ Thơ đều lên vùng Tây nguyên làm ăn. Cương và Thơ lại ở gần nhau. Hai nhà chỉ cách nhau năm phút đi bộ. Lúc này cả hai đều lên trung học. Thơ đã có những cây si trồng trước trường và trước... cửa. Khi biết Cương là em họ của Thơ, có vài chàng đã làm quen và nhờ Cương làm... chim xanh. Đưa thư và đưa quà. Nhưng có đưa đi mà không bao giờ nhận được hồi âm. Nhiều lần Cương cũng trách Thơ sao vô tình, nhưng Thơ chỉ cười hì hì đánh trống lảng. Đến năm thi tú tài cả hai phải về Sài Gòn. Mẹ Thơ mượn một căn nhà rộng rãi, kang trang ở đường Chí Hòa. Sau này nhà có thêm Sơn, con trai bà bạn thân của mẹ Thơ, cũng từ Tây nguyên xuống ở chung. Rồi thêm chị Bạch là cháu họ của ba Thơ từ Long Xuyên lên, đi làm trong phi trường Tân Sơn Nhất. Mẹ Thơ mượn một người bà con góa chồng dưới quê lên nấu ăn và trông nom cho đám nhỏ.

Chị Bạch có một ông bồ rất quái đản. Ông ta kiểm soát chị từng li từng tí. Bất chị phải ăn mặc áo quần theo ý ông mỗi khi hai người hẹn hò đưa nhau đi chơi. Khi ông ta đến, thấy cái áo không vừa mắt là bắt chị phải thay áo khác ngay. Thơ tức mình dùm chị. Nhưng khi nghe chị tâm sự thì cũng thông cảm "Thơ biết không, anh Mạnh là kỹ sư, bạn bè anh ấy toàn là nhà giàu, dân trí thức. Chị cũng lớn tuổi rồi (nếu Thơ nhớ không lầm thì năm ấy chị Bạch mới hăm lăm tuổi), được anh ấy thương là phước cho chị lắm rồi. Chiều anh ấy một chút cũng đâu có sao!" Thơ thông cảm, nhưng cô Chín nấu ăn thì ghét anh chàng Mạnh ra mặt. Nhìn cái tướng đi tới đi lui, mặt vác hất lên trời, chân nện đôi giày da láng công lên sàn gạch, mà ngày nào cô Chín cũng lau sạch bóng, cô nhìn anh ta bằng cặp mắt lạnh tanh và sau khi hai người đi khỏi, cô buông một câu xanh dờn:

- Cái mặt thấy ghét! Thứ đàn ông mặt gà mái khó khăn, ưa hồng nổi! Hồng biết con Bạch mê thằng chả cái chỗ nào. Lấy nó chỉ có khổ!

- Chị Bạch mê chỗ nào chỉ có trời biết! Tụi thằng Cương, thằng Sơn cười hô hô chọc cô Chín.

Sau này hai người cưới nhau và nghe đâu chị Bạch không được hạnh phúc lắm. Chị sanh hai đứa con gái nên anh Mạnh ra ngoài đàn diu với người đàn bà khác. Ngâm lại cô Chín tiên tri đúng quá.

Lúc này Cương đã trở thành một anh chàng điển trai, cao ráo, trắng trẻo, mũi cao như tây. Các em gái trong xóm mỗi lần đi ngang nhà đều cố ý bước chậm chậm, liếc mắt nhìn vào nhà. Chẳng là Cương có thói quen chiều chiều đứng trong cửa nhìn ra ngoài sân. Thời tiết Sài Gòn nóng đỏ lửa nên nhà nào cũng thích mở rộng cửa cho thoáng mát. Trước nhà Thơ có một khoảng sân kha khá, bao bọc bằng một hàng rào sắt. Cô Chín trồng hoa dọc theo phía trong hàng rào, nên căn nhà trở nên xinh đẹp nhất xóm. Bạn của Thơ đến chơi đều trầm trồ khen ngợi. Chẳng có hoa gì quý, chỉ là bông mồng gà, bông móng tay, cúc vạn thọ và một cụm dạ lý hương trồng gần cửa ra vào. Ban đêm hoa tỏa mùi hương thơm ngát.

Trong số những cô bạn thân của Thơ, Vân Anh có cảm tình đặc biệt với Cương, mà hình như cu cậu cũng có tình ý với nàng. Vân Anh rất xinh, nụ cười tươi như hoa hàm tiếu. Thân hình mảnh mai nhưng cân đối. Mái tóc đen mun, óng ả phủ bờ vai thon mềm. Dĩ nhiên là Thơ xúi cả hai bên nên sau này Vân Anh và Cương yêu nhau khăng khít. Con nhà giàu lại xinh đẹp nên Vân Anh có khá nhiều cây si. Đặc biệt nhất là một anh Trung úy dự bị sĩ. Tuy đi lính, nhưng nhờ có bà bác là vợ một ông Trung tướng nên anh ta được ở lại Sài Gòn, phục vụ trong bệnh viện quân y. Mẹ của Vân Anh và bà mẹ chàng này là bạn thân từ thời con gái. Bà ta đã ngắm Vân Anh từ lâu. Dĩ nhiên khi biết con trai si tình Vân Anh là bà mẹ mừng lắm, mở lời với bà bạn vàng ngay lập tức. Mẹ Vân Anh cũng đồng ý cấp kỳ. Vân Anh sợ quá mới nói cho mẹ biết là nàng đã có người yêu. Sau khi điều tra kỹ, biết người yêu của con gái chỉ là một tên học trò trắng tay, bà đã phản đối kịch liệt và cấm không cho Vân Anh qua lại với Cương. Hai đứa buồn rầu khóc hết nước mắt. Kết quả là năm đó Cương thi rớt Tú tài hai và con đường phải đi là tiền thẳng lên trường Bộ Binh Thủ Đức!

Với sự đồng lõa của Thơ, Vân Anh lên Thủ Đức thăm Cương được một lần rồi bắt thăm luôn. Bà mẹ canh kỹ quá nên con bé đành bó tay. Thất tình, khi ra trường Cương chọn đi tác chiến ở vùng hai. Lăn lóc giữa làn tên mũi đạn, năm bảy mươi hai Cương bị thương nặng và được giải ngũ. Sau ngày Cương đi lính được một năm thì Vân Anh đành vâng lời mẹ lên xe hoa với chàng được sĩ. Thơ cũng lập gia đình và theo chồng đi về miền Hậu Giang. Cương vẫn ở độc thân, không chịu lập gia đình, lý do là... nghèo! Bà dì nói hoài không được nên cũng mặc kệ. Nhưng Thơ biết là Cương chưa quên được Vân Anh. Tình thoáng có dịp về Sài Gòn, Thơ cùng Vân Anh đi ăn với nhau. Lần nào Vân Anh cũng hỏi thăm tin tức của Cương. Khi biết Cương vẫn còn độc thân, Vân Anh không cầm được giọt lệ, tự trách là vì nàng mà cuộc đời của Cương mới bi thảm như vậy! Biết nói gì đây? Chỉ đành đổ thừa cho số mạng, Vân Anh ơi!

Năm bảy lăm, Thơ theo gia đình chồng chạy ra Tân Cảng, xuống chiếc tàu Đại Hàn đang sắp sửa nhổ neo và may mắn thoát qua được đảo Guam. Chỉ hai tuần sau là gia đình bé nhỏ của Thơ đã đặt chân lên đất nước Canada thanh bình, thịnh vượng. Những ngày đầu gian khổ rồi cũng qua. Đến năm 80, nhờ người bà con Thơ được biết Cương đã lập gia đình với cô hàng xóm và hiện có hai con. Một trai, một gái. Vợ Cương buôn bán lau lách giỏi nên cuộc sống cũng không đến nỗi nào. Bất ngờ, khoảng năm tám mươi lăm, Thơ nhận được bức thư Cương gửi từ trại tị nạn Pulau Bidong. Thì ra Cương đã vượt biên một mình. Không đem vợ con theo vì không đủ tiền đóng cho chủ ghe. Cả hai vợ chồng Thơ cùng đi làm nên đủ điều kiện bảo lãnh cho Cương qua Canada. Vậy mà cũng mất gần hai năm Cương mới qua tới, lý do Thơ và Cương không phải chị em ruột. Thôi, qua được là tốt lắm rồi. Tội nghiệp, qua đến nơi là Cương phải đối phó ngay với mùa đông khắc nghiệt của xứ Québec. Tuyệt giá trắng trời, nhưng đã nói từ thuở bé, cậu ta là một tay gan dạ cùng mình, không hề lùi bước trước những khó khăn. Cương lăn xả đi làm. Công việc nặng nhọc gì cũng làm, miễn sao có đủ tiền để bảo lãnh vợ con. Trời cũng thương, nên chỉ hơn hai năm sau là chính phủ Canada cho phép vợ con Cương được xum họp với chồng. Hai đứa con của Cương thật xinh xắn đáng yêu. Liên, vợ Cương, không nghề nghiệp chuyên môn nên đi làm cho hãng may. Bất ngờ, chỉ vài năm sau Liên bỗng mắc chứng chóng mặt kinh niên. Đi khám và chữa trị khắp nơi vẫn không hết. Liên không đủ sức khỏe để đi làm. Tất cả gánh nặng đè lên vai Cương. Anh chàng vốn ít nói bây giờ càng làm lì. Những buổi tiệc của đại gia đình, thường tổ chức tại nhà Thơ, mặc ai cười nói rộn ràng, Cương tìm một chỗ khuất ngồi, mặt đầy vẻ ưu tư. Nhiều lần Thơ ái ngại đến ngồi với Cương, nhưng anh chàng đều nói: "Chị cứ mặc em, đi tiếp khách đi". Mái tóc trên đầu Cương càng ngày càng muối nhiều hơn tiêu!

...Thời gian trôi, con người cũng già đi cùng năm tháng. Cương và Thơ đang tiến dần đến tuổi lục tuần. Trong thời gian này Cương mắc bệnh tiểu đường, có lẽ di truyền từ mẹ. Nhưng nhờ thuốc men đều đặn, kiêng cử chu đáo nên cũng không sao. Cho đến một hôm Thơ hết hồn khi nhận được cú phôn của Liên:

- Chị ơi, lúc sau này anh Cương có biểu hiện kỳ quặc lắm. Anh ấy cứ quên trước quên sau. Mới hôm qua nè, tụi em được mời đi ăn cưới ở phố Tàu. Chị biết không anh ấy không nhớ đường, dù xưa nay đi cả trăm lần. Anh cứ lái lanh quanh cả tiếng rưỡi mới tới nhà hàng. Quê quá chừng. Bình thường là nửa tiếng thôi chị à. Em sợ quá!

Thơ an ủi cô em dâu chứ biết làm gì hơn. Vài tháng sau Liên lại gọi Thơ khóc bù lu bù loa, báo tin Cương đã bị sờ sa thải vì làm việc hư hỏng tùm lum. Thơ cũng rầu rĩ, bắt thằng Bình, con trai Cương, chở bố đi khám bác sĩ. Nhưng kết quả chẳng có gì. Cương trả lời trôi chảy mấy cái test bác sĩ đặt ra. Đành bó tay! Đến một ngày Liên báo tin Cương bị cảnh sát bắt thì Thơ hoảng hốt thật sự. Nàng lật đật lái xe đến trụ sở cảnh sát mới biết rằng, Cương vào tiệm Costco, lấy mấy thứ hàng trên kệ rồi thân nhiên đi ra không trả tiền. Bảo vệ chặn lại, Cương nhất định nói trả tiền rồi, không chịu hoàn lại những món đang cầm. Bắt buộc họ phải gọi cảnh sát. Thơ phải giải thích một hồi, chịu trả tiền những món cậu em muốn mua. Sau cùng cảnh sát cũng thông cảm, thả Cương về với điều kiện người nhà phải trông chừng, không được để Cương ra đường một mình. Nhưng cậu ta cứ nhân cơ hội vợ nghỉ trưa trong phòng là lén mở cửa ra ngoài đi lang thang rất xa làm cả nhà đi tìm táo tác. Những hôm trời mùa đông lạnh cắt da, Cương ghé vô tiệm cà phê, mua xong không có tiền trả bị nhân viên cầm cửa, từ đó về sau không được bước vào! Đến nước này, mọi người đồng ý đưa Cương vào nhà thương. Lúc Liên và các con ra về, dù bên ngoài tuyết rơi mù mịt mà Cương mặc áo nhà thương phong phanh, chân trần chạy ra theo vợ con để về nhà. Bảo vệ bắt lại và y tá phải cột Cương dính vào giường. Cậu ta chửi bác sĩ, chửi y tá ầm ĩ. Từ đó bác sĩ phải cho chích thuốc ngủ mới êm.

Thơ vào thăm em, thấy tình cảnh đó cũng phải rơi nước mắt. Cứ tự hỏi vì sao? vì sao nên nổi? Từ một chàng thư sinh đẹp trai, hào hoa mà bây giờ thân hình tàn tạ, mặt mày ngo ngác, vô hồn? Rồi từ từ sức khỏe Cương càng xấu đi. Chẳng còn phân biệt được gì nữa cả. Rất nhiều lần cậu đi vào bất cứ phòng của bệnh nhân nào, thấy trông là thân nhiên leo lên nằm ngủ thoải mái hoặc ăn, uống hết những thứ cậu ta thấy trên bàn. Y tá bắt gặp, phải dẫn về phòng. Bệnh Alzheimer đã lộ diện, không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ có ăn và ngủ nên càng ngày Cương càng tăng ký khủng khiếp. Vì ở bệnh viện tốn tiền chính phủ nhiều quá nên họ yêu cầu đem Cương về nhà săn sóc. Mỗi ngày có y tá ở chẩn y viện gần nhà đến cho uống thuốc. Một hôm Thơ đến thăm, thấy mùi từ thân thể cậu em nồng nặc quá bèn hỏi lý do. Liên trả lời:

- Anh ấy mạnh lắm chị ơi. Mỗi lần em bắt anh đi tắm là như trận giặc. Em đang xịt nước, ông bắt thân nhảy ra khỏi bồn tắm, em yếu đâu có làm lại nổi. Chị biết không 6 tháng rồi ông chưa gội đầu. Chắc là em sẽ cạo hết tóc cho anh đỡ để như vậy dơ quá!

Thơ cũng đành lắc đầu ngao ngán. Đến khi Cương lên lấy chai thuốc Tylenol 500 viên uống sạch trong vòng chưa đầy 1 tháng (may mà thuốc dành cho trẻ em) thì Liên đầu hàng vô điều kiện. Cuối cùng, nhà thương cũng tìm được cho Cương vào ở luôn trong một trung tâm dành cho người già không còn khả năng tự chăm sóc. Có lẽ Cương là người trẻ nhất trong số những người thường trú nơi đây. Mỗi người có một phòng riêng. Bên ngoài dán hình chủ căn phòng. Bên trong thân nhân tự trang hoàng lấy nên cũng có vẻ ấm cúng, dù hiện tại Cương đâu còn khả năng thưởng thức xấu đẹp! Người nhà hoặc bạn bè thân thiết từ xưa đến thăm, mặc ai muốn hỏi gì hỏi, Cương chỉ trở mặt ra nhìn, gương mặt dửng dưng. Từ lâu, cậu ấy đã không còn khả năng chuyện trò nữa. Cương bây giờ trở thành một người câm. Mỗi lần vào thăm thấy em như vậy, rồi nhìn những người già ngồi ngoài phòng khách hoặc trong phòng ăn đầu gục lên gục xuống, hoặc có người nhìn Thơ rồi nở nụ cười ngây ngô như trẻ thơ... lòng nàng lại rung lên một tình cảm xót thương vô tả. Một ngày nào đó mình cũng sẽ như thế này ư? Thơ không khỏi rùng mình, cảm giác bất an.

Đi ngang phòng khách, nhiều lần nhìn thấy một ông lão chắc cũng khoảng 80, tướng tá còn mạnh khỏe, nắm tay một bà lão gầy yếu hom hem ngồi trên xe lăn, gương mặt vô hồn. Thơ tò mò hỏi thì Liên kể:

- Ông đó thấy thương lắm chị ơi. Ông là chồng bà lão đó. Hai người lấy nhau từ năm bà 17 và ông 20 tuổi. Bây giờ ông 80 rồi mà vẫn khỏe mạnh. Bà ấy bị Alzheimer vào đây đã 6 năm. Sáu năm trời rờn rã, mỗi ngày ông đều vào từ sáng sớm. Cho bà ăn sáng xong rồi ngồi đó, cầm tay vợ như vậy cho tới giờ ăn trưa. Bà ăn rồi ông mới đi ăn. Sau đó trở vào tiếp tục ngồi cầm tay bà cho tới giờ ăn tối. Sau khi ăn xong, bà đi ngủ thì ông về nhà. Bất di bất dịch từ ngày này sang tháng khác, rờn rã 6 năm rồi đó chị.

Thơ kinh ngạc kêu lên, giọng đầy xúc cảm:

- Trời ơi, một cuộc tình đẹp long lanh như hạt kim cương. Đúng là đá mòn nhưng dạ không mòn. Một tình yêu vĩnh cửu đáng vinh danh.

Ở đây Cương được săn sóc tốt nên cũng ít bị bệnh lật vật trong suốt năm năm liền. Nhưng do bệnh tiểu đường, mà Cương thì chỉ ăn và ngủ nên dần dần bị suy thận. Từ đó đâm ra đau ốm liên miên. Lần cuối cùng bị nhiễm trùng đường tiêu rất đau đớn. Do không nói được nên dù có đau mấy cũng chỉ biết rên rĩ rất tội nghiệp. Một tháng sau thì Cương đi dần vào trạng thái coma. Sau khi khám kỹ lưỡng, bác sĩ bảo gia đình nên lo hậu sự vì cậu ấy không còn nhiều thời gian để sống. Liên rước thầy trụ trì chùa Linh Ứng đến trung tâm đọc kinh cầu an cho chồng. Sau khi niệm kinh xong thầy gõ lên trán Cương ba cái rồi ra về. Lúc đó khoảng 6 giờ chiều, mọi người cảm thấy đói nên rủ nhau ra tiệm gần đó ăn tối, chỉ để một mình Liên ở lại canh chừng. Chưa xong bữa cơm thì có điện thoại của Liên báo tin Cương bỗng nhiên mở mắt. Mọi người mừng quá vội vàng quay trở lại trung tâm. Trời ơi, có thể nào là sự thật? Cương trước mắt Thơ là một người hoàn toàn tỉnh táo, không hề có chút biểu hiện gì của bệnh Alzheimer. Cương mở to mắt nhìn từng người đứng chung quanh giường. Đến phiên Thơ bước tới, hỏi em có nhận ra chị không? Cương nắm tay Thơ siết chặt, mắt nhìn Thơ chăm chú, môi mấp má như muốn nói điều gì, hai giong lệ từ từ lăn trên má. Thơ òa lên khóc rờn. Trời ơi! Trời ơi, em tôi! Thơ chạy ra khỏi phòng khóc tức tưởi. Nàng nghe nói khi người bệnh "hồi dương" là lúc sắp phải chia tay. Sau khi nắm tay từng người thân hiện diện trong phòng, Cương mệt nhọc khép mắt lại. Mọi người đứng xung quanh giường đọc cho Cương một thời kinh rồi mới ra về, mắt ai cũng đỏ hoe. Năm giờ sáng hôm sau thì Cương ra đi êm ái. Thơ buồn lắm, nhưng cũng mừng cho em được giải thoát khỏi số kiếp phải làm người bệnh hoạn triền miên...

...Gần như suốt đêm Thơ không ngủ được vì nhớ em. Nhớ đến khoảng đời êm đẹp chị em sống gần gũi khi xưa. Nhớ đến lúc em từ già cõi đời... Sáu giờ Thơ ra khỏi giường, ra ngoài bếp pha ly cà phê sáng. Rồi tắm, thay quần áo sẵn ngồi chờ hai cô cháu tới đón. Lệ Thu căn dặn rằng trên đó núi cao, mùa thu gió lạnh hơn ở thành phố, di nhớ mặc thật ấm. Thơ trang bị nào áo len dày, nón len, phu la len... để khỏi bị lạnh. Đúng 7 giờ rưỡi lên đường. Thơ nói:

- Suốt đêm không ngủ, bây giờ buồn ngủ quá. Chùng nào sắp tới nơi thì kêu đi dậy nghe.

Đường tốt xe chạy êm, ru Thơ vào giấc ngủ dễ dàng. Sắp tới ngã rẽ vào con đường dẫn lên Làng Cây Phong, Lệ Thu đánh thức Thơ dậy. Đưa mắt nhìn ra hai bên cửa xe. Ôi chao là đẹp. Thơ như ngợp đi giữa những màu lá hai bên đường và những núi đồi xung quanh được tô màu thật lộng lẫy. Xe bắt đầu lên dốc. Nhà cửa hai bên đường cũng đẹp tuy thưa thớt. Làng Cây Phong tọa lạc ở vùng núi thuộc miền đông thành phố Montréal. Là trung tâm tu học đầu tiên, theo pháp môn Làng Mai của Thầy Nhất Hạnh, ở Bắc Mỹ từ năm 1985. Có ngôi thiền đường kang trang được xây dựng vào năm 1989. Mỗi năm Hội Phật Học Làng Cây Phong tổ chức nhiều khóa tu dài hạn và những ngày quán niệm cuối tuần. Tuy nghe tiếng từ những năm tháng đầu tiên, nhưng đây là lần đầu Thơ đặt chân lên đây. Con đường ngoằn ngoèo lên núi trải nhựa bằng phẳng, nhưng từ khúc queo vào thiền đường thì còn y nguyên đường đất rải đá. Mùa này vào được, nhưng mùa đông tuyết phủ dày, thiền đường phải đóng cửa cho đến mùa xuân. Xe lăn chậm chậm độ hơn 500 mét thì gặp ngôi thiền đường trắng tinh, nổi bật giữa màu lá thu muôn sắc. Liên và cháu Bình đã đến trước ít phút cùng với vài người bạn trong ban hộ niệm chùa Linh Ứng. Cũng là những người thân quen. Thơ tháp tùng theo mọi người lên chánh điện. Thầy đã bắt đầu khóa lễ. Thơ đưa mắt nhìn quanh. Thiền viện khác với nhà chùa. Trên bàn thờ chỉ có một tượng đức Phật Thích Ca nhỏ ngôi trông thật an nhiên tự tại. Một cái mõ, đĩa trái cây và hai bình hoa giản dị. Sự đơn sơ khiến Thơ cảm thấy thoải mái trong lòng. Nàng cố tập trung cầu nguyện. Cầu cho chúng sinh, cầu cho hương linh Cương...

Sau khóa lễ là bắt đầu phân rải tro trong rừng. Thầy cầm chiếc khánh nhỏ dẫn đường, theo sau là cháu Bình ôm hũ tro của bố. Liên đi ngay phía sau và tất cả những người tham dự nối tiếp đi hàng một. Vừa đi vừa lâm râm niệm Phật. Con đường đất phủ đầy lá vàng. Hai bên là rừng phong. Lá vàng lấp lánh trong nắng thu, như reo vui chào đón những khách từ xa đến thăm. Không khí trong lành, im ắng. Chỉ có tiếng khánh do Thầy hướng dẫn đánh lên thật khẽ khàng, tiếng vang rất xa mơ hồ như thực như hư càng làm cho khung cảnh trở nên huyền ảo.

Đi độ mười phút Thầy rẽ vào rừng. Mọi người cùng rẽ theo bước chân Thầy. Nơi đây chỉ có cây cối và vài tảng đá bằng phẳng khá lớn. Trên đó có những hũ tro do người đi rải tro xong bỏ lại. Bình bắt đầu đi sâu vào bên trong, vừa đi vừa bóc từng nắm tro rải xuống đất. Phía trước là một gò đất cây cối tương đối thưa thớt. Thầy và mọi người đứng tại chỗ đọc kinh, niệm hồng danh đức Phật cho đến khi Bình rải hết tro trong hũ. Thơ nhìn những nắm tro tàn của em, một phần rơi xuống đất, một phần nương theo cánh gió nhẹ bay xa mà lòng ngậm ngùi vô tả. Thế là xong một kiếp người. Thật đúng là vó câu qua cửa. Mới ngày nào hai chị em còn tung tăng đùa nghịch với lũ bạn trẻ thơ nơi quê nhà. Giờ tóc đã pha sương. Rồi kẻ ở người đi không bao giờ gặp lại. Có chăng là trong giấc mơ! Thơ nghe đôi mắt cay cay... nhưng cố gượng không chảy nước mắt trước mặt mọi người.

Cương ơi, ngủ yên nghe em. Lời gió rì rào trong rừng phong sẽ ru giấc ngủ cho em tôi ngàn đời. Vĩnh biệt em...!

Tiểu Thu

VÀN THƠ TÂM TÌNH

Tôi là kẻ đa sầu thêm đa cảm
Đọc dòng thơ mà thương xót cho đời
Là thi nhân tình thơ gửi muôn nơi
Xây ước vọng trong vòng tay ảo tưởng

Tôi là kẻ tương lai không định hướng
Hồn mênh mang lưu luyến mãi phương trời

NIỀM ĐAU TRÊN ĐẤT NƯỚC TÔI

Người ta bảo sao thơ An buồn quá
Đọc vài bài nước mắt đã đọng mi
Niềm xót xa thương nhớ cảnh biệt ly
Xin hỏi nhỏ phải chăng là sự thật

Thờ sơ sinh đã chịu nhiều mất mát
Mở mắt chào đời trong biển chiến tranh
Cùng một màu da sao mãi giựt giành

Buồn lê thê thay cho những cơn vui
Đêm nhòa lệ tiếc ngày thơ êm ấm ...

Tôi là kẻ cũng một thời xuân thắm
Ba mươi năm lận đận phận bèo trôi
Là kiếp tầm từng nhỏ lệ rơi rơi
Ngày nào đó cũng hương phai sắc úa

Tôi là kẻ gửi tình qua cánh gió
Vẫn bơ vơ trong sương gió bão bùng
Tìm trong mơ tổ ấm để nương thân
Trời mưa lũ tìm đâu tia nắng ấm ?

Tôi là kẻ hơn nửa đời chiếc bóng
Sống âm thầm chấp nhận một thân đơn
Lấy thơ văn để che lấp tủi hờn
Mượn giấy bút thay cho lời tình tự

Tôi và bạn hình như chung tâm sự
Cùng gian nan đơn độc giữa xứ người
Một loài hoa chẳng trọn nụ cười vui
Nên giao cảm qua lời thơ nước nở

Nếu ai đó đọc vần thơ tôi gửi
Cảm thông cho nỗi khổ kiếp con tầm
Nhà đường tơ tâm huyết chôn thi văn
Là mong được xẻ chia niềm tâm sự ...

Nguyễn Phan Ngọc An

Biển đất mẹ thành mồ chôn tử sĩ

Rồi bão tố triều miên không ngưng nghỉ
Lụt lội, thiên tai, tật bệnh hoành hành
Giết mòn đi bao nhuệ khí đấu tranh
Cả vạt nước cả cơ đồ diên đảo

Tìm lẽ sống, tìm chén cơm manh áo
Mua tự do đánh đổi cả cuộc đời
Mơ thiên đàng thành tử biệt đôi nơi
Thêm lần nữa xác người trôi biển cả

Hàng vạn linh hồn chết không mồ mả
Từng đêm thâu réo gọi dậy trùng dương
Sóng bạc đầu vùi lấp xác người thương
Hồn sông núi gục đầu đau tiễn biệt

Một dân tộc bốn nghìn năm văn hiến
Chống bạo cường cho mãi đến ngày nay
Kiếp nhân sinh nếm mọi thứ tù đầy
Thương dân Việt nay sức mòn lực kiệt

Những tướng được bình yên trên nước Việt
Cho an lòng bao kẻ mất quê hương
Nào ngờ đâu con tạo quá nhiều nhương
Đất bằng dậy sóng biển ôi xác người

Bao nhiêu cơn bão chôn vùi
Mấy nghìn dân Việt chẳng lời trời trần
Giọt sâu biển khóc ăn năn
Lệ rơi trên đá ngàn năm đá buồn
Tha nhân mất cội mất nguồn
Muôn năm vương mãi sợi buồn trong thơ!

Nguyễn Phan Ngọc An

ĐỪNG YÊU NGƯỜI LÀM THƠ

Đợi cho Quang ra khỏi nhà là mẹ tôi nói ngay:

- Anh Quang này trông đúng đắn đàng hoàng đấy, vậy con liệu mà bảo nó tính đến chuyện hỏi cưới đi.

Tôi đáp với lòng hãnh diện:

- Sớm muộn gì anh ấy cũng phải lên tiếng thôi, con việc gì phải bảo người ta cho nó mất giá trị!

- Mẹ thấy mây đám trước cũng tử tế như thế này, cứ kéo dài hò hẹn, tìm hiểu mãi rồi ai cũng rút lui, chẳng hiểu họ chê con vì điểm gì? Lân này con phải chủ động giục cưới cho chắc ăn, kéo lại thêm một mối tình lỡ.

- Mẹ yên tâm, đây sẽ là mối tình cuối cùng của đời con.

Mẹ tôi cũng không quá lo xa đâu, có nhiều mối tình đến với tôi, nồng nàn tha thiết bao nhiêu nhưng vẫn không đi đến kết quả tốt đẹp. Mẹ tôi bảo tại tôi lãng mạn quá, trái tim dễ rung động quá, nên yêu nhiều mà chẳng được bao nhiêu, yêu chưa đúng người.

Tôi đã biết yêu từ năm 12 tuổi, hồi đó ở Việt Nam vẫn còn là tuổi của ngây thơ khờ dại. Tôi rất thích ăn mì của cái tiệm ở đầu đường nhà tôi do một người Hoa làm chủ, đứng nấu mì là một anh ba Tàu trẻ, thường thì mẹ dẫn tôi đi hay có khi tôi thèm thì xin tiền mẹ chạy đến tiệm ăn một mình. Dù đi với mẹ hay không, tôi đều thích đứng cạnh xe mì để nhìn ngắm anh Tàu trở tay nấu mì, anh để một vắt mì vào thùng nước sôi và nhanh chóng vớt lên bằng một cái vợt lưới, bàn tay anh thao tác nhuần nhuyễn, hất tung vắt mì lên vài lần cho ráo nước và sau cùng hất vào tô, bao giờ cũng chính xác, không rớt ra ngoài. Xong anh bày lên những miếng thịt heo nạc thái mỏng còn viền màu đỏ vì đã được ướp xá xíu, một thìa tóp mỡ thái hạt lựu, và một thìa củ cải mặn cũng thái hạt lựu, rồi mới đến những cọng hẹ cắt khúc ngắn. Anh mở nắp vung thùng nước lèo, cả một mùi thơm bát ngát theo hơi khói bay ra, thuở đó trong mắt tôi thùng nước lèo to, sâu thẳm ấy là một công trình vĩ đại và kỳ bí như trò ảo thuật, vì chẳng biết anh Tàu nấu bằng xương thịt gì, bí quyết gì mà nước lèo thơm ngon thế? Có bao giờ tôi ăn tô mì mà chẳng húp hết nước sạch sẽ đâu!

Khi thì anh Tàu bê tô mì ra bàn cho tôi, khi anh bận thì tôi tự làm lấy vui vẻ. Tôi thích ăn mì và yêu cả anh Tàu nấu mì, không biết vì anh trẻ đẹp trai vui tính hay vì anh là người đã nấu cho tôi những tô mì ngon? Tôi đến tiệm mì thường xuyên đến nỗi anh Tàu nhớ mặt tôi, có lần anh vừa vung vẩy biểu diễn hất vắt mì vào tô vừa cười cười với tôi: “Hày, con nhỏ này là khách quen của bồn tiệm mà, để tao cho mày thêm vài miếng thịt”.

Hôm ấy tôi ăn tô mì đặc biệt nhiều thịt, vừa sung sướng vì anh nhớ đến tôi, vừa buồn buồn vì anh gọi tôi bằng “mày” và xưng “tao”. Anh Tàu chẳng biết rằng con bé ranh này đang yêu anh, hôm nào không có tiền ăn mì, đi học về qua tiệm tôi đi chậm lại một chút để nhìn thấy anh rồi mới chịu đi nhanh về nhà, tương tự anh nên tôi đã nói với mẹ: “Lớn lên con sẽ lấy anh Tàu bán mì”.

Mối tình đơn phương đầu đời có liên quan đến vấn đề ăn uống ấy chỉ tồn tại được một hai năm, không phải vì có vài lần tôi thấy vợ anh đứng nấu mì thay cho anh, là một chị mập ú, luôn luôn mặc áo sát nách để hở hai cánh tay béo mỡ, vừa nấu mì vừa xoắn một tràng tiếng Tàu với hai đứa con nhỏ đang luân quần bên cạnh, mà vì càng lớn tôi càng có nhiều sở thích khác ngoài ăn mì. Tôi thích đọc sách báo, thơ truyện, tôi biết tưởng tượng đến một người yêu thanh tao gặp mấy chục lần anh Tàu của tôi thuở tôi 12 tuổi.

Năm tôi học lớp 11, đã có vài bài thơ đăng báo nên cả lớp “nể mặt” và đồng loạt bầu tôi làm Trưởng ban Báo chí của lớp, sau khi tôi đi họp để bầu Trưởng ban Báo chí của toàn trường, tôi phải đứng trước lớp báo cáo lại kết quả buổi họp đó. Tôi đâu có tài ăn nói trước đám đông, trong khi bao nhiêu con mắt đang đổ dồn vào tôi, làm tôi bối rối thì ít mà thằng lớp trưởng đứng bên cạnh làm tôi bối rối thì nhiều, vì tôi yêu và nể nó, tính tình nó hiền lành, ăn nói lưu loát và có tài lãnh đạo. Tôi lí nhí kể lại buổi họp cho thằng lớp trưởng, khi một người ngồi dưới hỏi chị Trưởng ban Báo chí lớp ơi! Đã bầu xong trưởng ban báo chí toàn trường chưa? Thì thằng trưởng lớp đồng dục trả lời giùm tôi: “Chị cho biết là chưa có bầu”. Cả lớp cười ồ lên còn tôi thì đỏ mặt. Lớp trưởng vội vàng sửa lại, nói đầy đủ hơn: “Chị cho biết là chưa có... bầu trưởng ban báo chí toàn trường”.

Tình yêu là một trò chơi quanh quần, trong khi tôi yêu thầm thằng lớp trưởng, nó chẳng thèm để ý đến tôi (bụt nhà không thiêng?) thì một thằng bên lớp 12 lại trông cậy si tôi mê mết, luôn luôn tôi thấy có cặp mắt nào đó đang nhìn mình, những lúc tôi đang ăn chè đá đậu hay chấm mút trái cóc chua ngọt với muối ớt trước cổng trường đều bị nó bám sát không rời, làm tôi phải nhịn thèm các món đó luôn vì mắc cỡ, cho đến cuối năm đó nó rời khỏi trường tôi mới được tự do ăn uống trở lại. Lá thư tỏ tình nó gửi tôi do một đứa bạn cùng lớp đưa lại chẳng bao giờ tôi trả lời vì tôi không yêu nó. Sau 1975 nó đi vượt biên với vợ con và mất tích ngoài biển khơi.

Tôi nghĩ đời tôi có hai cái may, nếu mối tình với anh ba Tàu mà thành sự thật thì bây giờ tôi đã là chị ba Tàu, chắc cũng mặc áo sát nách đứng nấu mì thay cho chồng và quát tháo lũ con om sòm bằng tiếng Tàu rồi! Hoặc nếu tôi lấy anh chàng lớp 12 si tình kia thì giờ này tôi cũng mất tiêu trên biển với nó rồi!

Cho đến năm tôi 20 tuổi, trước khi đi định cư ở Mỹ thì trong tâm hồn tôi đã có một đồng những người tình lý tưởng lấy ra từ trong tiểu thuyết và phim ảnh, Rhett Butler của “Gone With The Wind”, Zhivago của “Dr. Zhivago”, hay ông linh mục Ralph của “The Thorn Birds” hay “chú” Sách tử tế và bao dung yêu vợ trong “Tình Nghĩa Vợ Chồng” của Leon Tolstoi do Bảo Sơn dịch, v.v. Tôi từng bị tiếng sét ái tình với người trong phim truyện, thì với người đời bằng xương bằng thịt là lẽ đương nhiên, nhưng dù sét đánh dữ dội thế nào tôi cũng không bao giờ chết, yêu nhanh và quên cũng nhanh. Mẹ tôi bảo tính tôi lãng mạn, mê làm thơ, mê đọc

thơ nhiều quá rồi nó vận vào người, toàn là những mộng mơ ảo tưởng! Đã hơn 30 tuổi rồi mà vẫn chưa “tỉnh” người ra để kiếm một tấm chồng, để sinh con để cái như người ta. Tôi chống chế, thời buổi này người ta lập gia đình trễ sau khi đã có công danh sự nghiệp. Mẹ tôi lắm bầm, nhưng con không bận học hành, không làm ăn buôn bán, chỉ đi làm hãng xưởng thì sự nghiệp gì mà chờ đợi cho nó già cả người hờ con?

Ba mươi mấy tuổi ! chưa già, nhưng cũng không còn trẻ ! Tôi không “nhìn lên trời” để tìm Rhett Butler hay Dr. Zhivago nữa, mà đã hạ tiêu chuẩn, tìm những người thường xung quanh tôi, lần này tôi sẽ không để mất Quang vì tôi yêu anh và anh cũng yêu tôi như thế.

Đã mấy tuần trôi qua, chẳng hiểu sao Quang không liên lạc với tôi, cell phone và e-mail đều im lặng. Lạ quá! Những tín hiệu tôi gửi đi nhưng anh vẫn không hồi đáp.

Một người bạn thân của tôi báo cho tôi một tin không thể tin nổi là Quang đang quen với một người con gái khác, tôi cười khinh vào mặt bạn tôi rằng, đó là tin đồn thất thiệt, mà phải nhớ là Quang yêu tao như thế nào! chiều chuộng từng sở thích của tao như thế nào! Và nhất là Quang yêu thơ của tao nữa! Anh tìm đâu ra một người yêu vừa lãng mạn vừa biết làm thơ? Người nào mà lấy tao thì cuộc đời sẽ đẹp như thơ.

Tôi bỗng nhận được lá thư của Quang gửi từ bưu điện. Chẳng hiểu sao E-mail tiện lợi, anh không dùng, hay anh muốn cứu giúp ngành bưu điện đang ế ẩm, để các mailman có việc làm?

Thái độ im lặng thật lâu đã lạ, cách liên lạc của anh càng lạ hơn làm tôi hồi hộp khi bóc thư ra, nhưng tôi vẫn tin rằng đó là một lá thư dài tràn đầy lời thương nhớ và tới tấp xin lỗi em yêu! Tôi trải tờ thư phẳng phiu ra và khoan khoái đọc:

Thương gửi em! (Biết ngay mà, tôi nghĩ .)

Suốt mấy tuần qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều trước khi viết lá thư này. Anh phải viết bằng thư tay để em đọc xong và suy ngẫm, chứ gửi qua e-mail coi chừng em delete mất!

Em ơi, chúng mình đã yêu nhau hơn một năm trời, đã bao lần hò hẹn, gặp gỡ tìm hiểu nhau, đủ để đi đến một quyết định... (đọc đến đây tôi nhắm mắt lại, thở phào một cái sung sướng trước khi đọc tiếp lời cầu hôn năn nỉ của anh ta)...

Anh nhận thấy một điều rất rõ ràng là: Anh không thể lấy em! Có nghĩa là chúng mình sẽ chia tay từ đây! Vì em lãng mạn quá, em như sống ở trên mây, anh đã cố gắng chiều chuộng em, nhưng thà chiều chuộng một đứa trẻ, khi nó lớn lên một chút là thôi, còn chiều chuộng những đứa làm thơ như em thì phải cả đời.

Em đâu có biết, anh đã mệt mỏi căng thẳng biết bao để chiều lòng em! Nửa đêm anh đang ngủ ngon để mai đi làm sớm thì em gọi cell phone đánh thức anh dậy để... khoe một câu thơ vừa hiện ra trong đầu, em đọc cho anh nghe, anh mắt nhắm mắt mở chỉ thèm ngủ chứ đâu có thèm nghe thơ, dù hay cỡ nào cũng không thành vấn đề đối với anh trong lúc này. Vậy mà anh phải khen hay, nhưng em không tin, còn bắt anh phân tích hay ở chỗ nào? Anh đành làm nhà phê bình văn học thơ em cho tới sáng, cho tới giờ đi làm. Anh không lạng quạng lái xe đung người ta trên highway đầy nghẹt xe là may phước cho nhà anh rồi.

Những lúc hai đứa mình đi chơi, anh đang lái xe đến một địa điểm nào đó đã định trước, thì em chỉ huy anh phải quẹo hết con đường này đến con đường khác, mặc dù em không biết nó về nơi đâu! Nhưng đó là những con đường có hàng cây đẹp làm em mơ mộng, nổi máu muốn làm thơ.

Cái hôm mình đi ăn đám cưới một người bạn, em còn nhớ không? Chỉ vì anh đi theo những con đường thơ mộng đó theo bất chợt cảm hứng của em, mà đến trễ 3 tiếng đồng hồ, vượt hẳn kỷ lục đi trễ của người Việt Nam mình khá xa!

Yêu em nên anh ráng hy sinh, nhưng chuyện chiều chuộng em cuối cùng vừa rồi thì anh chịu hết nổi, và em có còn nhớ không? Đó là một buổi chiều Chủ Nhật, ngày vui của weekend đã tàn, ai cũng cần nghỉ ngơi để thứ Hai đi làm, trời lại đang gió mưa, thật ám cúng khi được ngồi ở nhà ăn bữa cơm chiều, hay xem tivi, đọc báo... thì em phone cho anh, đến gặp em gấp. Anh vội vàng thay đồ đến nhà em, tưởng em đang gặp chuyện gì khó khăn, cần có anh giúp một tay. Thì ra em rủ anh đi dạo phố chiều mưa với em cho... vui, cho romantic. Em ơi, lúc đó mẹ anh mà bị bệnh, kêu anh ra chợ mua cho bà hộp thuốc, chưa chắc gì anh muốn đi, nhưng vì yêu em, thấy em phấn khởi, thích thú quá, anh đành chiều.

Trời mưa rả rích, gió lạnh từng cơn, trên con đường lá rụng ướt dẫm nước mưa, anh cầm dù che cho em là chính, còn anh hứng toàn bộ cơn mưa, ngày xưa còn bé, anh khoái tắm mưa, còn hôm đó anh tắm mưa bắt đấm dĩ, mưa ướt anh từ đầu đến chân, người anh run lên vì lạnh, nhưng anh không dám kêu ca, để tôn trọng

tâm hồn thi sĩ của em, để cho em hoàn tất được ý thơ cho bài “Hai Đứa Đi Trong Chiều Mưa Gió”. Khi bài thơ ấy được đăng báo, may ra có một vài người cảm động vì thơ em, nhưng anh phải đánh đổi với cái giá rất đắt, suýt nữa bằng cả một sinh mạng! Anh về nhà, tối hôm đó bị cảm lạnh, lên cơn sốt cao hùng hực, mẹ anh biết chuyện vừa xót xa thương con vừa tức giận, mắng anh là thằng ngu! Nó đã dở hơi mà mày cũng dở hơi theo nó đi trong mưa như thế à? Tao nói cho mày biết nhé, dù con dở hơi ấy có giàu, có đẹp đến đâu cũng không bao giờ tao muốn nó về làm dâu nhà này (Anh xin thề đây là nguyên văn lời của mẹ anh, chứ anh không nhớ gọi em là “con dở hơi”, cho dù anh thấy điều ấy cũng... không sai). Hôm sau anh phải nghỉ làm, đi bác sĩ và nằm nhà suốt tuần.

Em, một người làm thơ, có tâm hồn nhạy cảm vô song, một chút nắng đổi màu, một cơn gió xao xác chuyển mùa, hoa lá kia đang nở hay héo tàn... em biết ngay, em sản xuất ra thơ ngay. Nhưng anh nằm ốm bệnh lu bù ở nhà thì em không biết, em chẳng đoán ra, chỉ gửi những lời nhắn khơi khơi trên e-mail hay cell phone là “Gọi lại cho em gấp! Đến nhà em gấp!”

Em không hề thắc mắc là vì sao anh vắng mặt, vì sao anh im lặng, mà chỉ ra lệnh cho anh đến với em. Sau trận ốm suýt chết oan đó, đọc thấy lời nhắn của em, anh sợ quá, sợ em lại rủ anh đi trong một cơn mưa gió cho một bài thơ khác sắp hiện ra trong đầu em, hay bắt anh chở đi lòng vòng khắp các nẻo phố phường có hàng cây lá đẹp, đến chóng cả mặt, và tốn cả xăng, thời buổi kinh tế khó khăn, giá dầu thô lên 82 đồng một thùng, em biết chưa?

Nhờ trận ốm đó, anh đã tìm ra một chân lý là “Đừng yêu người làm thơ”, những đứa làm thơ như em, chỉ làm thiệt hại đến người khác, chỉ nương tựa vào người khác. Anh đến nhà em, lần nào cũng thấy mẹ em đang nấu cơm, chưa bao giờ anh thấy em đứng trong bếp, dù chỉ để cắt một cọng hành! Anh dám chắc là trong đời em chưa bao giờ biết luộc rau muống, chứ đừng nói tới các món cầu kỳ khác! Thế mà đã mấy lần em mời anh đến nhà ăn cơm chiều, em tự hào khoe, mẹ em kho cá, mẹ em nướng thịt ngon lắm, hay bất cứ món gì khác, mẹ em đều nấu ngon hết.

Em ơi, nếu anh lấy em, ai sẽ nấu cơm cho anh ăn? Nên anh đã tưởng tượng ra thảm cảnh tương lai, anh sẽ phải làm bếp và nếu có con anh sẽ kiêm luôn phần trông con, giặt giũ, quét dọn nhà cửa, để cho em rảnh tay làm thơ. Vì thế, anh quyết định chia tay em để quen với người khác, một con người thực tế 100%, không biết làm thơ gì cả! Chẳng sao, anh mở báo, mở net ra, có cả đồng nhà thơ cho anh đọc, cần gì phải cưới một nhà thơ về để phải chiều nó cho một cuộc đời? Còn người vợ thực tế của anh sẽ biết đi chợ, sẽ biết lo cho anh miếng ăn, giấc ngủ.

Anh may mắn thoát khỏi tay em, nhưng anh chưa yên tâm đâu, sau này anh sẽ để di chúc truyền đời cho các con, các cháu anh để cho chúng biết mà tránh xa “Đừng yêu người làm thơ”.

Hôn em lần cuối.

Tài bút : Dù sao anh cũng luôn cầu mong em sớm kiếm được một người khác để thay anh dìu em đi trong mưa cho những bài thơ sắp tới của em. (anh tin rằng cuộc đời này lúc nào cũng có sẵn những thằng ngu như anh).

Đọc xong lá thư tôi vừa tức vừa đau khổ, yêu tôi được lãng mạn thế, anh không happy thì thôi, mà còn kết tội tôi và chằm dứt mối tình đang tha thiết. Tôi vui đầu trong chăn, trong gối, để mặc cho nước mắt tuôn rơi và cõi lòng tan nát.

Nhưng tôi chợt vùng dậy, chạy ra lấy giấy bút ghi vội một đề tài, một câu thơ vừa xuất hiện trong đầu, vì trong đau khổ hồn thơ bỗng lai láng, nên dù buồn đứt ruột vẫn có xen lẫn một chút vui thú vì câu thơ vừa ý. Nay mai tôi sẽ có bài thơ đăng báo là “Hai Đứa Chia Tay Trong Chiều Mưa Gió” Và nếu đúng như lời Quang đã nói trong thư, tôi lại chờ đợi một anh chàng ngu ngơ, lù khù nào đó sẽ đi vào đời tôi, để tha hồ mộng mơ tiếp, và hi vọng lần này sẽ... kiếm được một tấm chồng đồng điệu, biết yêu người làm thơ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tháng Ba Ngày Mưa

Em về lát phát mưa bay

HÀNH THIÊN

Quyết tâm đều đặn thực hành thiền

*Dòng đưa giọt nhớ u hoài
Dấu xưa dư hương tàn tích
Nụ hôn tình ngắt ngày say.*

*Dưới mưa vòng tay đan ấm
Trình nguyên tà áo xuân thì
Chưa ướt vai em gầy nhỏ
Đã đầy lệ khóc chia ly.*

*Một mai người về bên ấy
Giữ lại giùm em đóa hồng
Héo khô vì bao nhung nhớ
Vẫn hương nồng, anh có hay?*

*Vẫn đôi tay đan tình mộng
Hồn đơn em, nỗi buồn gầy
Và tiếng mưa như thầm hỏi
Có nhớ người, phía chân mây?*

*Đợi chờ chi cơn mưa tới
Còn đâu nụ tình thắm môi
Chỉ ngỡ tối buồn giá lạnh
Hắt hiu mưa bạt lưng trời.
Ngọc Quyên*

Có Thể Nào Quên

Có phải chẳng-em người yêu tiền kiếp
Gặp lại chi rồi mãi mãi lia xa
Bóng đêm trường dòng lệ tuôn chan hòa
Thương kỷ niệm êm đêm trong quá khứ.

Nắng vàng rơi bao chiều buồn tư lự
Ngồi tựa song mong đợi lá tình thư
Anh ra đi lòng vương vấn tạ từ
Ngày tháng lặng thầm nhạt phai hương phấn.

Nơi xứ người anh chôn tình lận đận
Chôn quê nhà héo hắt nỗi mong chờ
Trao về nhau tình yêu vô bến bờ
Dù vẫn biết chân mây anh biên biệt.

Bao vắng xa tình ta luôn bất diệt
Giây phút ngọt ngào sớm vội qua mau
Ru hôn em mang nỗi nhớ xanh xao
Buồn ly cách trái tim hồng thốn thức.

Minh Giang

Ngoại cảnh lao xao Thức vẫn yên
Hít thở sâu sâu tâm bớt khổ
Nghĩ suy cạn cạn xác quên phiền
Chớ làm làm thiện thần linh hộ
Đừng ngỡ cúng chùa thánh kéo lên
Cầu nguyện chur thiên phò chánh niệm
Dầu thân cát bụi giữ thần nguyên

Linh Đắc

HOA TÂM

*Đêm tàn nền tỏa... Kiệt già thiền
Mắt nhắm tâm buông, tịch tĩnh yên
Hít chậm bụi trần vừa tẩy xóa
Thở ra vô niệm trút ưu phiền.
Vọng tâm bỗng chốc im hơi vắng
Trí não chợt dừng loé sáng lên
Nhật nguyệt đông tây đồng chiếu bích
Hoa tâm nở rộ hiện uyên nguyên.*

Kiều Mộng Hà

CHÂN NGUYÊN

*Chuông chùa vang vọng gọi tâm thiền
Buông bỏ mê làm đến tịnh yên
Say đắm chốn trầm luân khổ ải
Chìm sâu nơi sắc giới ưu phiền
Lối về đước tuệ bừng soi sáng
Ngõ cũ u sầu chợt lóe lên
Kiếp sống đâu còn chi vương vấn
Quay đầu về trú cõi CHÂN NGUYÊN.*

Đỗ Dung